

PIERS ANTHONY
ROOGNA-KASTÉLY

PIERS ANTHONY
Xanth világa-sorozat

Sorozatszerkesztő:
Terenyei Róbert

A sorozatban megjelent:

Varázslat Kaméleonnak
A mágia forrása
Roogna-kastély

PIERS ANTHONY
ROOGNA-KASTÉLY

DELTA VISION
2016

Piers Anthony
ROOGNA-KASTÉLY

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
PIERS ANTHONY: CASTLE ROOGNA

Copyright © 1979 by Piers Anthony
This book is published with the arrangements of Joen Gothler & Associated, Inc.
Hungarian translation © Dr. Tóth Sándor, 2015
Borítófestmény © Kovács Péter, 2015
All rights reserved!

Ez a könyv kitaláció, bármilyen egyezés valós (élő vagy holt)
személyekkel pusztán a véletlen műve.

© Delta Vision Kft., 2016
Fordító: Dr. Tóth Sándor
Szerkesztés: Varga Eszter
Tördelés, nyomdai előkészítés: Giczi Gyula
Korrektúra: Dobos Attila

Kiadja a Delta Vision Kft.
Minden jog fenntartva!

ISBN 978-963-395-113-2

Delta Vision Kft.
1092 Budapest, Ferenc krt. 40.
Telefon: 36 (70) 322-3093
www.deltavision.hu

1. FEJEZET

OGRE

Millie, a kísértet gyönyörű volt. Persze többé már nem kísértet, most Millie volt, a dajka. Nem túlságosan okos, és fiatalnak is aligha lett volna nevezhető. Magát huszonkilenc évesnek tartotta, míg mások nyolcszázhuszonkilenc évesnek tudták: jelenleg ő a legidősebb személy a Roogna-kastélyban. Tizenhét éves lányként varázsolták el, és Dor születésekor változtatták vissza élővé. A közbeeső időben kísértet volt, és ez az elnevezés rajta is maradt. Miért is ne? Mindenesetre rendkívül vonzó kísértet.

Csakugyan. Csodálatos, ragyogó haja pipacsvörös selyemfátyolként omlott le egészen gödröcskés... térdhajlatáig. És amit eltakart... hát az... hát az... Hogy lehet, hogy ezt Dor mindaddig nem vette észre? Millie mindvégig a dajkája volt, ő törődött vele, amíg a szülei el voltak foglalva, márpedig ők a múltban általában azzal voltak elfoglalva, hogy elfoglaltak voltak.

Ó, Dor megértette őket, hogyne. Még ő mondogatta másoknak, hogy a király megbízik a szüleiben, Binkben

és Kaméleonban, márpedig mindenki, akiben a király megbízott, nagyon elfoglalttá vált, hiszen a királyi megbízatások túl fontosak hozzá, hogy holmi senkikre bízzák őket. Mindez tényleg igaz is volt. Dor azonban jól tudta, hogy a szülei nem lettek volna kötelesek minden fontos küldetést elfogadni, ami Xanth távoli vidékeire, néha azon is túl szólította őket. Egyszerűen szerettek utazni, távol lenni hazulról. Most is éppen nagyon messze jártak, Mundániában, márpedig Mundániába senki sem szórakozásból ment. Dor miatt volt az egész, az ő tehetsége miatt.

Dor emlékezett rá, amikor évekkal ezelőtt beszélgetett Bink és Kaméleon hitvesi ágyával, és pusztán kíváncsiságból megkérdezte, mi történt az éjjel. Az ágy azt mesélte... Nos, kifejezetten érdekes dolgokat, tekintve, hogy Kaméleon a szép fázisában volt, gyönyörűbb és butább, mint Millie, a kísértet – márpedig ez nem akármilyen. Anyja azonban meghallotta a beszélgetés egyes részleteit, és elmondta az apjának. Dor ezek után többé nem léphetett be a szülei hálósobájába. Nem mintha a szülei nem szereték volna, ahogy ezt Bink gondosan elmagyarázta. Csak azért tiltották meg, mert nem tetszett nekik az, amit ők a „magánélet megzavarásának” mondtak. Így aztán a szülők a legérdekesebb dolgokat inkább házon kívül kezdték művelni, Dor pedig megtanulta, hogy ne kíváncsiskodjon. Legalábbis olyankor ne, amikor bárki, aki parancsolhat neki, meghallhatná.

Dorról Millie gondoskodott: neki nem voltak magánéleti titkai. Igaz, nem szerette, ha Dor az éjjeliedénnyel beszélgetett, amit mindennap kiürítettek a hátsó kertben, ahol aztán a tartalmát trágyabogarak átvarázsolták édes illatú rózsákká. A rózsákkal Dor nem tudott beszélni, mert azok élők. Egy halott rózsával el tudott beszélgetni, de az meg csak arra emlékezett, ami azóta történt, hogy levágták, az pedig nem valami sok. És Millie azt sem szerette, ha Dor kicsúfolta Jonathant. Ezekről eltekintve Millie kifejezetten kezelhető volt, és Dor kedvelte is a dajkát. Eddig azonban észre sem vette az alakját.

Millie határozottan nimfaalkatú volt, mindenféle nőies domborulatokkal és puhasággal meg ilyenekkel, a bőre tiszta és tejfehér, akár a kutyatejfélek szára közvetlenül azelőtt, hogy lecsapolják a nedvüket. Általában könnyű gézruhákat viselt, ami egyfajta légies megjelenést kölcsönzött neki, erősen hasonlót ahhoz, ahogy kísértet korábban nézett ki, és amelyek nem voltak képesek teljesen elrejteni az alóluk átsejlő, izgatóan lágy vonalakat. A hangja finom és halk, akár egy szellem suttogása. De több esze volt, mint egy nimfának, és nem anyagtalan, mint egy kísértet. Valójában...

– Na de mi a fészkes fenilketont akarok én itt tulajdonképpen? – jegyezte meg Dor félig hangosan.

– Honnan tudnám? – felelte a konyhaasztal bosszankodva. A bútordarab göcsörtös tölgyfából készült, és ezt a modora is tükrözte.

Millie gépies mosollyal fordult hátra. Éppen tányérokat mosogatott. Azt vallotta, hogy könnyebb kézzel elmosogatni, mint megkeresni a megfelelő tisztítóvarázslatot, és az ő szempontjából ez nyilván igaz is volt. A varázslat por alakú volt, a kastély bűbájosa dobozban szállította le, és a por folyton kifogyott. Kevés bosszantóbb dolog létezik, mint állandóan mellényülkálni a dobozban az egyre fogyó pornak, így Millie nem is használta: inkább maga mosogatott.

– Éhes vagy még, Dor?

– Nem – felelte a fiú zavartan. Éhes volt, de nem enni-válóra. Ha ugyan erre az éhség a megfelelő szó...

Az ajtón tétova, kissé szotyogós kopogás hallatszott. Millie arra kapta a fejét, haján a mozdulatra csodás hullámzás futott végig teljes hosszában.

– Ez Jonathan lesz – jegyezte meg bölcsen.

Jonathan, a zombi. Dor elkomorodott. Nem mintha bármi különösebb baja lett volna a zombikkal, de nem nagyon szerette őket a ház körül. Búzós cafatokat hullattak el a testükből, amerre jártak, és nem nyújtottak valami szép látványt.

– Nem értem, mi tetszik neked azon a nyálkás csont-halmazon – fordult Dor Millie-hez zombimód meggörnyedve, fogait kivicsorítva felhúzott ajkai mögül.

– Jaj, Dor, ez igazán nem szép tőled. Jonathan régi jóbarátom. Évszázadok óta ismerem.

És ebben semmi túlzás nem volt. A zombik legalább olyan régóta bolyongtak a Roogna-kastély területén, mint

a kísértetek. Természetes, hogy a két fura fajzat tagjai összeismerkedtek.

Millie azonban most már élő, valódi, hús-vér nő volt. Nagyon is hús-vér, gondolta Dor, ahogy a dada szapora léptekkel sietett a konyhán át a hátsó ajtó felé. Jonathan ezzel szemben egy rémséges, mágiával megelevenített hulla. Egy élőhalott. Mi dolga lenne vele Millie-nek?

– A Szépség és a Szörnyeteg – morogta mérgesen maga elé Dor. Sértődött volt és dühös. Kisietett a konyhából a tanyaház nappalijába. A padló kemény, tükrösre fényezett héj volt, a falak krémfehér színűek. Dor öklével dühödten a falba vágott.

– Hé, ezt ne csináld! – tiltakozott a fal. – Még benyomodom. Tudod, hogy sajtból vagyok.

Dor pontosan tudta. A tanyaház tulajdonképpen egyetlen hatalmas, kivájt sajtömbből készült. A sajt, amíg növekedett, élő volt, de házként már élettelen, ezért tudott vele Dor beszélni. Na nem mintha a ház tudott volna bármi használhatót mondani...

Dor füstölögve kiment a bejárati ajtón.

– Be ne merj vágni! – figyelmeztette az ajtó, de Dor akkor is becsapta maga mögött, és hallotta az ajtó siránkozó nyögdecselését. Ez az ajtó soha nem volt igazán sajt a talpán.

Odakint borús nap volt. Dor igazán tudhatta volna: Jonathan borús napokon szeretett ellátogatni hozzájuk, mert ilyen időben krónikusan rothadó húsa nem száradt

ki olyan gyorsan. Tulajdonképpen eső készülődött: a felhők egyre sötétebb görcsökbe görnyedtek, felkészülve rá, hogy szervezetükből kiürítsék a salakanyagot.

– Le ne merjetez vizelni! – kiáltott fel Dor a felhőkre, majdnem ugyanazzal a hangsúllyal, amellyel az ajtó figyelmeztette őt az előbb. A legközelebbi felhő gonoszul felkuncogott, menydörgéshez hasonlatos hangon.

– Dor, várj! – kiáltotta egy gyenge hangocska. Grundy volt az, a gólem, aki tulajdonképpen többé már nem gólem volt. Nem mintha ez nagy különbséget jelentett volna. Grundy volt Dor kísérője a házon kívül, és mindig éberren figyelte, mikor indul kirándulni az erdőbe. Dor szülei gondoskodtak róla, hogy a fiúra folyamatosan felügyeljen valaki: olyanok, mint Millie, akinek nem voltak zavarba ejtő titkai, vagy olyanok, mint Grundy, akit nem lehetett zavarba hozni. Grundy tulajdonképpen még örült is volna neki, ha valaki zavarba akarja hozni.

Ez új gondolatmenetet indított el Dor fejében. Tulajdonképpen nem csak Binkről és Kaméleonról volt szó. Az egész kastélyban senki sem törekedett szorosabb kapcsolatra Dorral. A kastélyban mindenféle dolgok történtek, aminek a falak és a bútorok tanúi voltak, és Dor tudott beszélni a bútorokkal. Az ő számára a falaknak valóban füle volt, és a padlónak szeme. Mi a baj az emberekkel? Minden szégyenletes lenne, amit csak tesznek? Egyedül Trent király nem volt zavarban Dor társaságában. Viszont egy király aligha töltheti minden idejét egy gyerek társaságában.

Grundy utolérte a fiút.

– Ez nem kalandozásra való idő, Dor – mondta figyelmeztetően. – Az a vihar odafent komolyan gondolja.

Dor konok arc kifejezéssel nézett fel a felhőre.

– Eredj, locsold meg a saját vízfejedet! – kiáltotta neki. – Nem is égháború vagy te, csak egy égi háborodott.

A felhő sárga jégzáporral válaszolt, úgy, hogy Dornak zombi módra össze kellett görnyednie, és kezével védenie a fejét, amíg a jégeső el nem haladt felette.

– Legalább fél eszed legyen már, Dor! – pirított rá Grundy. – Ne kötekedj ezzel a ronda viharral! Ez képes, és simán eláraszt bennünket.

Dor vonakodva engedett a józan észnek.

– Keressünk valami menedéket. De nem otthon: ott van a zombi.

– Nem értem, mit eszik rajta Millie – jegyezte meg Grundy.

– Én is pont ezt kérdeztem.

Az eső eleredt. Egy esernyőfa alá siettek, amelyik éppen akkor tárta ki hatalmas levélsátrát, hogy elhárítsa az esőcseppeket. Az esernyőfák a száraz talajt kedvelték, ezért megvédték földjüket az eső ellen. Mikor a nap kisütött, összecsukódtak, hogy a melegítő sugarakat átengedjék. Voltak napernyőfák is, amelyek épp ellenkezőleg viselkedtek, kitárultak a napsütésre, és összezárultak esőben. Akkor vált az egész igazi környezeti problémává, mikor ezek kereszteződtek.

Két nagyobb fiú, a palotaörök gyerekei, már előttük ugyanaz alatt a fa alatt letek menedéket.

– Nézd csak! – kiáltotta az egyik. – Csak nem a lüke az, aki a székekhez beszél?

– Eredj, keress magadnak egy másik fát, te varangy! – parancsolta a másik fiú. Ennek csapott vállalai voltak és agresszíven előreugró álla.

– Figyelj, csak, Lópofa! – förmedt rá Grundy. – Ez a fa nem a tiéd! Viharban mindenkinek osztozni kell az esernyőn.

– De nem falakhoz dumálókkal, törpicsek.

– Ő varázsló – méltatlankodott Grundy. – Beszélni tud az élettelen dolgokkal. Senki más nem képes erre, és senki más nem is lesz rá képes többé Xanth egész történetében.

– Hagyd rájuk, Grundy! – morogta Dor. A gólemnek csípős nyelve volt, még mindkettőjüket bajba keverheti. – Találunk magunknak másik fát.

– Látod? – kiáltotta Lópofa diadalmasan. – A kis büdös nem mer szembeszállni azokkal, akik jobbak nála! – És felnevetett.

Hirtelen robbanás hallatszott Dorék háta mögött. Mindketten ijedten fordultak meg, mielőtt eszükbe jutott, hogy ez a Lópofájú tehetsége: robbanó hangokat tud alkotni. A két idősebb fiú a hasát fogva hahotázott.

Dor kilépett a fa ernyője alól – egyenesen egy kígyóra. Rémülten ugrott vissza, a kígyó pedig apró füstpamaccsá foszlott előtte. Ez meg a másik kamasz tehetsége volt: apró,

ártalmatlan hullők megidézése. A fiúk olyan fetregő nevetésben törtek ki, hogy leroskadtak az esernyőfa tövébe.

Dor és Grundy egy másik fa alá siettek, egy újabb hangrobbanás kíséretében. Dor visszafojtotta a haragját. Nem tetszett neki, hogy így packáznak vele, de az idősebb fiúk testi fölényével szemben tehetetlen volt. Apja, Bink erős ember, aki képes megküzdeni az igazáért, ha úgy hozta a helyzet, de Dor inkább az anyjára ütött: alacsony és vékony csontú volt. Hogy szeretett volna olyan lenni, mint az apja!

Az eső nagy erővel zúdult rájuk, teljesen eláztatta őket.

– Miért tűröd? – kérdezte Grundy. – Végtére is varázsló vagy!

– Kommunikációs varázsló – mondta Dor. – Ez nem számít túl sokat a fiúk között.

– Igenis sokat számít – vágott vissza Grundy, apró lábcskáival idegesen tocsogva a kialakuló tócsákban. Dor önkéntelenül lehajolt és felvette: az egykori gólem alig tíz centi magas volt. – Beszélhetnél a ruháikkal, megtudhatnád az összes titkukat, zsarolhatnád őket...

– Nem!

– Túlságosan is erkölcsös vagy, Dor – panaszkodott Grundy. – A hatalom a gátlástalanoké. Ha apád, Bink, kevésbé lelkiismeretes lett volna, most ő lehetne a király.

– Ő nem akar király lenni.

– Az nem számít. A királyság nem akarat, hanem tehetség kérdése. Csak egy varázslói képességű férfi lehet a király.

– Pontosan. Mint Trent király. És ő jó király. Apám azt mondja, Xanth földje sokat fejlődött, mióta Trent varázsló került a trónra. Előtte csupa káosz és anarchia volt, meg rosszindulatú mágia, kivéve a falvak közvetlen környezetében.

– Apád mindenkiben csak a legjobbat látja. Túlságosan is kedves ember. Te meg alighanem rá ütöttél.

Dor elmosolyodott.

– Nahát! Köszönöm, Grundy.

– Ez nem bók volt.

– Tudom, hogy nem az – a te szemedben.

Grundy kis szünet után azt mondta:

– Néha az a baljós érzésem van, hogy nem is vagy olyan naiv, mint amilyennek látszol. Ki tudja, talán a te szívedet is rágják időnként a harag és féltékenység apró, hétköznapi férgecskéi, mint másokét.

– Rágják. Ma, amikor a zombi eljött Millie-t meglátogatni... – Dor elhallgatott.

– Ó, szóval most már észreveszed Millie-t. Kezdesz felnőni.

Dor Grundy felé perdült – de mivel a kezében tartotta a kicsi emberkét, az is vele perdült.

– Ezzel mit akarsz mondani?

– Csupán azt, hogy a férfiak észrevesznek olyan dolgokat a nőknél, amiket a kisfiúk nem. Nem tudod, mi Millie tehetsége?

– Nem. Micsoda?

– A szexepil.
– Azt hittem, az olyasmi, ami minden nőnek van.
– Minden nő szeretné, ha lenne neki. Millie-nek ez a mágiája: a férfiaknak bizonyos gondolatai támadnak a közelében.

Ennek Dor számára nem volt értelme.

– Apámnak nem.
– Apád gondosan távol tartja magát tőle. Azt hiszed, ez véletlen?

Dor azt hitte, az apja az ő tehetsége miatt tartózkodik annyit távol otthonról. Jó lenne hinni, hogy ez nem így van.

– Na és a királlyal mi a helyzet?
– Neki vasakarata van. De fogadhatsz rá, hogy mélyen a felszín alatt neki is ugyanaz jár az eszében. Megfigyelted már valaha, milyen feszülten lesi őt a királyné, valahányszor Millie a közelben van?

Dor mindig úgy gondolta, őt figyeli a királyné olyan rosszállóan, amikor kisgyerekként Millie magával vitte a palotába. Most elbizonytalanodott, és nem vitatkozott tovább. A gölem mindig teli volt pletykákkal, ami felderítette a felnőtteket, még akkor is, ha a híreinek kétes volt a hitele. A felnőttek néha olyan ostobák tudnak lenni.

Egy kerti pavilonhoz értek a Roogna-kastély gyümölcsösében. A pavilonban egy szárítókő volt felállítva, épp ilyen alkalmakra. Ahogy a közelébe mentek, meleg sugárzás áradt feléjük, és átázott ruháik azonnal, jöleső

bizsergetéssel száradni kezdtek. Kevés olyan kellemes dolog van, mint egy szárítókő melegsége egy hideg eső után.

– Igazán nagyra értékelem a szolgálatodat, szárítókő! – mondta neki Dor.

– Ez a munkám – felelte a kő. – Az unokatestvéremnek, a fenőkőnek, neki aztán igazán testre szabott feladata van. Az a sok élveznivaló kés meg olló... Testre szabott, érted... Ha, ha, ha.

– Ha, ha... – nevetett vele Dor minden lelkesedés nélkül, és megpaskolta a követ. Az élettelen dolgokkal az a baj, hogy nem túl okosak – de mind annak hiszik magukat.

A gyümölcsösben egy újabb alak jelent meg, egyik kezében egy maréknyi csokoládés meggyel.

– Ó, ne! – kiáltott fel, amint felismerte Dort. – Dodó Dor, a tárgyukkoló!

– Nézd csak, ki beszél! – vágott vissza Dor. – Ideges Irene, a palotaporonty!

– Neked Irene hercegnő! – förmedt rá a lány. – Jusson eszedbe, hogy az apám a király!

– Te viszont sohasem leszel király – jegyezte meg erre Grundy.

– Mert nők nem foglalhatják el a trónt, gólem! De ha férfi lennék...

– Ha férfi lennél, akkor se lehetnél király, mert nincs varázslói szintű mágiád.

– De van! – dühöngött a lány.

– Trágyás ujj? – érdeklődött lekicsinylően Grundy.

– Zöld hüvelyk! – kiáltotta vissza vad haraggal Irene. – Bármilyen növényt növekedésre tudok bírni. Gyorsan. Nagyra. Egészségesre.

Dor nem akart a vitába avatkozni, de az igazságosság most mégis megkívánta:

– Az nagyon is hasznos mágia.

– Te maradj ki ebből, Dodó! – mordult rá Irene. – Mit értesz te ehhez!

Dor széttárta a kezét. Hogy keveredik mindig bele olyan vitákba, amit éppen hogy el akar kerülni?

– Semmit. Én semmit sem tudok növekedésre bírni.

– Majd fogsz, ha felnőtt férfi leszel – morogta félhangosan Grundy.

Irene haragja nem enyhült.

– Akkor hogy lehet, hogy téged varázslónak tartanak, én meg csak egy...

– Egy elkényeztetett kölyök vagy – fejezte be helyette Grundy.

Irene zokogásba tört ki. Meglehetősen szép kislány volt, zöld szemmel, és a haja is zöldes árnyalatban játszott, a tehetségéhez illően, bár a hüvelykujja a szokásos testszínű volt. Lány volt, ráadásul egy évvel fiatalabb, mint Dor, tehát még nyugodtan sírhatott, ha akart. Dort azonban zavarta ez az egész. Szeretett volna jó barátságban lenni a lánnyal, de ez valahogy sehogy sem sikerült.

– Gyűlöllek! – rikácsolta Irene Dor felé.

A fiú értetlenül kérdezett vissza:

– De hát miért?

– Mert te k-k-király leszel! És ha én k-k-királynő akarok lenni, akkor n-n-nekem...

– Feleségül kell menned hozzá – kotyogott közbe Grundy. – Igazán megtanulhatnád befejezni a mondataid.

– Huh! – borzongott bele Irene, és úgy látszott, csakugyan majdnem elhányja magát. Dühösen körbepillantott, és a pavilon tövében megpillantott egy aprócska növényt.

– Nőj! – kiáltotta a növénykére mutatva.

Ami Irene tehetségére reagálva nőni kezdett. Egy árnyékököl volt, ruganyos indáin apró bokszkesztyűk nőttek. A kesztyűk összezárultak, és kicsapódtak a távoli vilámlások fényében kiélesedő árnyékok felé. Az árnyékököl hamarosan méteresre növekedett, és a kesztyűi emberököl méretűekké duzzadtak. Vaktában csapkodott a pavilon belsejében mozduló árnyak irányába. Dor elhártrált tőle, mert tudta, hogy azoknak az ütéseknek jócskán van erejük is.

Dor mozgása azonban magára vonta a növény figyelmét, és a fiú által vetett, élesebb árnyék irányába hajolt. A kesztyűk már nagyobbra nőttek, mint egy valódi bokszkesztyű, és csuklóvastag indákon lengedeztek. Volt vagy egy tucatnyi belőlük, egyesek kivágódtak, mások visszahúzódtak újabb ütésre készülve, ezzel folyamatos egyensúlyban tartva a növényt. Irene csendben figyelt, szája szélén apró, kárörvendő mosoly játszott.

– Hogy keveredtem én ebbe az egészbe? – zsémbelt Dor. Nem akart kimenekülni a pavilonból: odakint a vihar egyre jobban tombolt, sárga eső zúdult a tetőre. Dobolása igencsak idegesítő volt, mintha jég kopogása is jócskán keveredett volna bele, és az egész gyanúsán egy tornádóra kezdett hasonlítani.

– Hát, nem tudom biztosan – felelte Dornak a pavilon. – De egyszer kihallgattam, mikor a királyné egy kísértettel beszélgetett, és egy kisebb zápor elől bemenekültek ide. A királyné azt mondta, Bink mindig is csak a terhére volt, most pedig Bink fia okoz bosszúságot az ő lányának. Azt mondta, ha a király nem lenne, már tett volna valamit ellenük.

– De hát én soha semmit nem ártottam nekik! – tiltakozott Dor.

– De bizony ártottál – szólt közbe Grundy. – Varázslónak születted, és ezt ők nem képesek elviselni.

A bokszkesztyűk mostanára már teljesen beszorították Dort a pavilon egyik sarkába.

– Hogy tudok innen kiszabadulni?

– Gyújts fényt! – felelte a pavilon. – Az árnyékököl nem szereti a fényt.

– Nincs mivel fényt gyűjtanom. – Az egyik ököl már Dor mellkasát súrolta, és ahogy a fiú elhajolt előle, víz zúdult a hátára. Sárga eső volt: vajon sárga foltot fog hagyni a ruháján?

– Akkor jobb, ha elfutsz – vélte a pavilon.

– Úgy van, Dodó – helyeselt Irene. Őt nem bántotta a növény, hiszen a lány varázslatára reagált. – Eredj, verd bele a fejed egy jókora jégdarabba. Egy kis jég jót tenne az agyadnak.

Három további ököl is elérte Dort. A fiú kirozott az esőbe. Azonnal újra bőrig ázott, de a jégdarabok szerencsére aprók voltak és félig olvadtak. Irene gúnyos nevetése elkísérte.

Szélrohamok lökdösték, villámok cikáztak körülötte az égen. Dor tudta, hogy nem kellene idekint lennie a viharban, de nem volt hajlandó hazamenni. Berohant a dzsungelbe.

– Fordulj vissza! – kiabálta Grundy a fülébe. A gólem Dor vállába kapaszkodott. – Keress valami fedezéket!

Ez kiváló tanács volt. A villámok nem kis kárt tudnak okozni, ha túl közel csapnak le. Ha már néhány órája a fűben heverték, kellően kihültek, és már nem ragyogtak annyira, ekkor nyilakat lehetett készíteni belőlük, de egy friss villám képes volt felnyársalni egy embert.

Dor ennek ellenére tovább rohant. A benne munkáló sértődöttség és zavarodottság erősebb motivációnak bizonyult, mint a külső veszély.

Annyira azért nem volt megzavarodva, hogy ész nélkül rontson a Vadon ezer veszélye közé. A Roogna-kastély közvetlen környezetét védővarázslat tette biztonságossá az emberek és barátaik számára, de a Vadon mélyét képtelenség lett volna ártalmatlanítani, hacsak teljesen ki nem irt-

ják. Nincs mágia, ami tartósan ártalmatlanítana egy gubancfát vagy lenyugtatna egy sárkányt. Helyette néhány mágikusan védett ösvényt hoztak létre, és okos ember nem tért le ezekről az ösvényekről.

Egy villám éppen Dor mellett csapott bele egy masszív tölgyfa törzsébe, hegye mélyen a fába fúródott, ragyogó szára finoman remegett az ütközés erejétől. Csak egy aprócska villám volt, de három éles tüske is állt ki belőle, és könnyen végezhetett volna Dorral, ha őt találja el.

Ez már kényelmetlenül közel volt. Dor futva a legközelebbi mágikus ösvényre menekült, arra, amelyik dél felé vezetett. Ide nem csaphat az istennyila. Tudta, hogy az ösvény a Varázspor Falujába vezet, amelyet trollok kormányoznak, de olyan messzire még sohasem kóborolt el. Ezúttal viszont... Nos, hát futott tovább, bár légzése egyre szaggatottabbá vált. De a mozgás legalább melegen tartotta.

– Még jó, hogy itt vagyok veled – súgta Grundy a fülébe. – Így legalább egy értelmes elme akad a környéken.

Dornak ezen nevetnie kellett, és máris felderült egy kissé.

– Legalábbis egy fél elme – felelte.

A vihar is enyhült kicsit, mintha csak Dor hangulata vezérelné. Dor kapcsolata alapján az élettelen dolgokkal ez még akár elképzelhető is volt. Lelassult, ziháló lélegzettel gyaloglásra váltott, de továbbra is délnek tartott. Hogy szeretett volna magának egy nagy, erős férfitestet,

ami kifulladás nélkül képes hosszan futni, vagy egyszerűen leütni a bokszkesztyűket az árnyékököl száráról, ehelyett az apró, gyenge test helyett. Persze még egyáltalán nem érte el végső testméreteit, de óriás sohasem lesz belőle.

– Emlékszem egy viharra, ami itt ért el bennünket, ezen a környéken, amikor te még meg sem születted – jegyezte meg Grundy. – Apád, Bink volt ott, meg Chester kentaur, meg Crombie, a katona griff alakban – tudod, a király változtatta át őt a küldetés kedvéért –, meg a Jó Varázsló...

– Humfrey, a Jó Varázsló? – hitetlenkedett Dor. – Együtt utaztál vele? Hiszen ő sohasem hagyja el a kastélyát!

– Ez akkor volt, amikor apád elindult felkutatni a mágia forrását. Természetes, hogy Humfrey is vele tartott. A vén gnóm mindig odavolt az információért. Jó is, hogy velünk volt: ő mutatta meg nekem, hogyan válhatok élővé. Persze ő is jól járt. Találkozott a Gorgóval. Látnod kellett volna, hogy el volt ájulva tőle a Gorgó: az első férfi, aki szóba állt vele, és mégsem vált kővé. Akárhogy is, az a vihar akkora volt, hogy egyik-másik csillagot is lemosta az égről. Itt úszkáltak a tócsákban.

– Hagyd abba, Grundy! – hahotázott Dor. – Én hiszek a mágiában, mint mindenki, akinek egy csöpp esze van, de bolond azért nem vagyok! A csillagok nem úsznak a vízen. Másodpercek alatt kialszanak benne.

– Lehet, hogy ki is aludtak. Én akkor éppen egy repülőhalon lovagoltam, úgyhogy odafentről nem láttam őket túl jól. De hogy az mekkora vihar volt!

A talaj megremegett Dor lába alatt. Ezúttal nem mennydörgést hallott.

– Ez mi volt?

– Nekem úgy hangzott, mint egy óriás trappolása – vélekedett Grundy. Az ő tehetsége a fordítás volt, mindent le tudott fordítani, amit bármilyen teremtmény bármilyen nyelven mondott: de a léptek hangja nem beszéd. – Vagy valami még rosszabb. Lehet, hogy egy...

Hirtelen egy hatalmas alak emelkedett ki előttük a félhomályból.

– Egy ogre! – fejezte be Dor rémülten Grundy helyett. – Itt, az ösvényen. Hogy romolhatott el a védőmágia? Ezen az úton biztonságban kellene...

Az ogre rendületlenül csörtetett feléjük. Több mint kétszer olyan magas volt, mint Dor, és szelvében is arányosan masszívabb. Hiányos fogazatú szája hatalmasra tárult, és szörnyűséges hörrenés tört elő belőle, mint egy éhes sárkány hangja.

– Ember, ki ide érkezett, nyútná nékem segédkezet? – mondta Grundy.

– Micsoda? – Dor úgy meghökkent, hogy szinte a rémületéről is megfeledkezett.

– Ezt mondja az ogre. Én csak fordítom.

Ó, hát persze.

– Nem! A kezem nekem is kell! Ne egye meg! – Ámbár Dor nem tudta, hogyan akadályozhatná meg bárki is, hogy egy ogre megegye, amit meg akar enni. Az ogrék hírhedt csonttörők voltak.

Az ogre újra felhördült.

– Kölyköt meg nem eszem, segítség kell nekem – fordította ismét Grundy. Aztán a gölem a maga nevében folytatta: – Zúzó! – kiáltotta. – A vegetáriánus ogre!

– Akkor miért akarja megenni a kezemet? – tudakolta Dor.

A szörnyeteg elmosolyodott, ami leginkább egy vulkáni földhasadék felnyílására emlékeztetett. Bűzös lehelet suhant ki a nyíláson.

– Ni, a manó, a nagyszájú! Alig nagyobb gyufaszáltú’!

– Az bizony! – válaszolt Grundy a saját fordítására. – Örülök, hogy újra látlak, Zúzó. Hogy van az ifjú hölgy, amelyiknek haja gubancos kenderkóc, bőre akár a lópokróc, s az arca, ó, az arca bája, zombi is irigy lenne rája?

– Szebb, mint valaha, e’ nem hagynám soha – felelte az ogre. Dor kezdte megérteni a szörnyeteg beszédét. Az ogre az emberek nyelvét használta, de olyan rémes kiejtéssel, hogy szinte érthetetlen volt. – Eredményes vót a bunyó, megszületett kis Roncsoló.

Dor mostanára megnyugodott, hogy az ösvény mágiája nem vallott kudarcot. Ez egy ártalmatlan ogre... Nos, szóval olyan nincs, hogy ártalmatlan ogre, de ez legalább nem ragadozó, így érintkezhet az emberekkel.

– Kis Roncsoló?

– Roncsoló ogre kisbabácska, cirka, mint te, akkorácska. Fődbül szinte ki se látszik, most elveszett, oszt’ hiányzik.

– Szétroncsoltad a kisbabát? – kérdezte Dor döbben-
ten. Lehet, hogy mégiscsak van valami baj az ösvénnyel?

– Dodó, Roncsoló a baba neve – magyarázta meg Grundy.
– Az ogréknak mind beszélő nevük van.

– Akkor ki veszejtette el Roncsolót? – tudakolta Dor. –
A troll asszonyok megeszik a férjüket. Lehet, hogy az og-
rék meg...

– Roncsoló kísétá’t csepergő esőbe, azóta mukkot sé’
hallottunk felőle.

Ez a vihar csak csepergés volt az ogréknak? Hát az
meglehet. Zúzó alighanem villámokat használ fogpiszká-
lónak.

– Segítünk megkeresni a kisbabádat. – Dor lelkesen
ragadta meg az alkalmat, hogy hasznossá teheti magát.
Nincs semmi, ami jobban feldobná az ember hangulatát,
mint egy jó kis kutatás. Zúzónak nem sikerült a kicsi nyo-
mára bukkannia, így hát segítséget kér, és nem sok ember
hallhatott valaha is efféle kérést egy ogrétól. – Grundy
megkérdezheti az élő dolgokat, mert ő minden nyelvet is-
mer, én pedig az életteleneket. Seperc alatt megtaláljuk.

Zúzó hálásan sóhajtott, a szele majdnem földre terítet-
te Dort. Gyorsan arra helyre siettek, ahol a kicsit a szülei
utoljára látták. Roncsoló ártatlanul rágcsálta épp a körmeit,

magyarázta Zúzó, hogy meglegyen a szükséges napi vasadagja, aztán nyilván elkészült valamerre.

– Erre ment a kis ogre? – kérdezett meg Dor egy közeli követ.

– Igen, a felé a fa felé tartott – felelte a kő.

– Miért nem kérdezed a földet? Hideg-meleggel útba tudna igazítani – javasolta Grundy.

– A földnek nincs önálló személyisége – felelte Dor. – Ő része Xanth teljességének. Kétlem, hogy képes lennék felhívni magamra a figyelmét. Különbösen is, jó része élő. Gyökerek, magok, bogarak, baktériumok, mágikus dolgok. Mind csak zavarná a kommunikációt.

– Nézd csak, ott egy sziklataréj – mutatta Grundy. – Megkérdezhetnéd.

Jó ötlet.

– Elindulok, te irányíts hideg-meleggel! – mondta Dor a sziklának, és a kő által jelzett fa felé indult. Zúzó olyan finom léptekkel követte, amilyenre csak képes volt, nehogy a föld rázkódásának a moraja elnyomja a szikla hangját.

– Meleg, meleg, hideg, meleg – vezényelt a szikla, a megfelelő irányba terelve Dort.

Dor hirtelen megértette, hogy ő tényleg varázsló. Senki más nem lett volna képes egy ilyen kutatásra. Irene növényserkentő mágiája erős képesség, hasznos is, de hiányzik belőle a rugalmasság. Az ő zöld hüvelykje nem használható a botanika területén kívül. Egy királynak, aki

Xanth uralkodója, hatásosan kell felhasználnia a tehetséget, ahogy Trent király is teszi. Trent képes varanggyá változtatni az ellenségét, és ezt egész Xanth tudja is róla. De Trent király bölcs is: a mágiáját csak esze és akarata támaszául használja. Mit tehetne egy Irene-hez hasonló lány, ha trónra kerülne? Árnyékökölbokrokkal ültetné be az útszéleket? Dor tehetsége sokkal hatékonyabb: bármilyen titkot megtudhat, kivéve, amelyeket soha nem hallgattott ki vagy lesett meg semmiféle élettelen dolog. A tudás a hatalom gyökere. A Jó Varázsló, Humfrey is pontosan tudja ezt. Ő...

– Ott egy gubanc előtted! – sziszegte Grundy Dor fülebe.

Dor figyelme elkalandozott. Jó, hogy a gölem itt maradt vele, ahelyett, hogy a saját hatáskörébe tartozó dolgokat kérdezgette volna. Dor követte a szikla irányítását, és most ott állt közvetlenül egy közepes méretű gubancfa előtt. Nyilván azért is maradt vele Grundy, mert tudta, hogy Dor hajlamos az efféle figyelmetlenségre. Ha a kis Roncsoló erre ment...

– Megkérdezhetem – jegyezte meg Grundy –, de a fa valószínűleg hazudni fog, vagy épp tudomást se vesz rólam. A fák különben se nagyon beszédesek.

Zúzó közelebb lépett.

– Grrrr! – mordult fel, bunkószerű ujjával a fa felé bökve. Az üzenet mindenféle fordítás nélkül is világosan érthető volt.

A gubancfa rémült növényi visítással rántotta hátra az indáit.

Dor meglepődve előrelépett.

– Meleg – mondta a szikla.

Dor most idegesen a fa hatókörébe lépett.

– Hideg – szólt a szikla.

Vagyis a kis ogre épphogy csak kikerülte a fa indáit, és továbbhaladt. Hajszálon múltott. A kiskölyöknek is – de a fának is! A nyom azonban továbbhaladt, ezúttal egy mély hasadék felé, amelyben egy mackorpiófészek rejtőzött. A mackorpiók képesek húskorongokat kivágni bármilyen élőlény testéből: még egy ograból is. Ha... De a nyom ismét elkanyarodott.

A sziklataraj véget ért, de számos magányos kőtomb is volt a környéken, és ők is ugyanúgy tudtak segíteni. A nyomot követve egyre haladtak előre, Xanth számos hétköznapi rémsége között kanyarogva. Egy tüvető kaktusz, egy hárpiafészek, egy mérgező forrás, egy agresszív emberevő virág – szerencsére Roncsoló ogre volt, nem ember, ezért a virág mérgeiben bíbor-lilára színeződött –, egy lándzsafűmező, melynek lándzsahegyei gonoszul villogtak, és még számos más veszedelem, amelyekben Xanth földje bővelkedett. Roncsoló valamennyi csapdát elkerülte, míg végül a nyom egy repülő sárkány fészke közelébe vezetett.

Dor döbbenetesen torpant meg. Ezúttal nem lehetett semmi kétség: senki nem mehet el ilyen közel egy sárkányfészek mellett anélkül, hogy meg ne fizetné az árát. A sár-

kányok a dzsungel urai. Bizonyos fajta szörnyetegek képesek lehetnek túlélni a találkozást bizonyos fajta sárkányokkal, de egészében véve a Vadont a sárkányok uralták, pont ahogy az emberek Xanth békés területeit.

Hallották, ahogy a sárkánykölykök szerencsétlen prédájukkal szórakoznak, boldogan perzselve fel előtte a lehetséges menekülési útvonalakat. A kölyköknek gyakorlásra volt szükségük, hogy a lángokat pontosan tudják irányítani. A mozdulatlan célpont erre csak egy bizonyos szintig elegendő, aztán élő prédára van szükségük, amelyeken a reflexeiket és a célzőképességüket edzhetik.

– Roncsoló... odabent van? – kérdezte Dor, előre félve a választól.

– Forró – helyeselt a legközelebbi kő.

Zúzó réműletes grimaszt vágott, a haragét, amit még egy ogre asszony sem érthetett volna félre. Azonnal a bűntény színhelyére csörtetett. Léptei erejétől rengett a talaj, de a sárkányfészek, úgy tűnt, ettől is biztonságban van.

A fészek bejárata keskeny sziklahasadék volt, amelyen csak egy kisebb sárkány karcsú teste lehetett képes keresztülférni. Zúzó két kezével megragadta a hasadék két szélét, és masszív izomkötegein hihetetlen erőfeszítés hullámozott végig. A sziklák hirtelen széjjelebb nyíltak, és a hasadék immár ogre méretűvé szélesedett. A sárkányok hagyományos, gyémántokkal és egyéb hőálló ékkövekkel bélelt fészke feltárult előttük. A tűzokádó sárkányok hajlamosak voltak akaratlanul is felperzselni, megolvasztani

vagy elégetni a hagyományos fészeképítő anyagokat, ezért a gyémánt vált a sárkány legjobb barátjává.

Egy apró ogre, Dornál nem nagyobb, állt közében, három szárnyas sárkánykölyöktől körülvéve, a kölykök anyja pedig távolabbról figyelte őket jóindulatúan. A kis ogre erős felépítésű volt, egy nála nem nagyobb sárkánnyal könnyedén elbírt volna, de három kölyök már neki is forróvá tette a helyzetet. Mindenütt perzselésnyomok voltak körülötte, bár ő maga még sértetlennek látszott. A sárkányok szerettek játszani a prédával, mielőtt megsütötték.

Zúzó még csak fel sem mordult. Csak behajolt a résen, és merőn az anyasárkányra nézett. Pillantásától még a sárkány orrlyukából szivárgó füst is a föld felé konyult, mintha hideg köddé dermedt volna. Zúzó ugyanis legalább akkora tömegű volt, mint a sárkány, és az ogrék tömegarányos erejét felesleges lenne különösebben fejtegetni. Ilyen ütközetbe egy nőstény sárkánynak nem volt tanácsos bocsátkoznia, még úgy sem, ha teljesen fel lett volna töltve üzemanyaggal. Így hát egyetlen izmát sem mozdította, kővé dermedt, mintha a Gorgóval nézett volna farkasszemet.

Zúzó most az egyik sárkánykölyökhöz lépett.

– Farkon kaplak, kis kukac, falhó’ csaplak, ott ragacc!
– közölte vele vidáman. Azzal megragadta a kis sárkány farkát, és könnyed mozdulattal a sziklafalnak penderítette. A második kis sárkány kitátotta a száját, és apró lángoszlopot fújt az ogre felé. Zúzó kifújta a levegőt a tüdejé-

ből, olyan erővel, hogy a láng visszaáradt a kölyök torkába, amitől az rögtön heves köhögőrohamban tört ki.

A harmadik sárkánykölyök halálmegvető bátorsággal, mind a négy karmos lábát előremeresztve Zúzó felé lendült. Zúzó maga elé emelte az egyik öklét. A sárkány olyan erővel ütközött neki, hogy karikába hajlott rajta, és saját farkával csapta szájon magát. Aztán kábultan hullott a fészekbe, a gyémántok közé.

Még a legkisebb ogre is felért egy azonos méretű sárkánnyal, egyenlő esélyek mellett. Eddig Dor ez nem hitte volna el, azt gondolta, csupán legenda.

– A játéknak most má' vége, gyerünk haza, kicsi, végre – közölte Zúzó, és lehajolt, hogy vastag nyakbőrénél fogva kiemelje Roncsolót a sárkányfészekből. Másik öklével közben akkorát csapott a fészek közepébe, hogy a gyémántok felhőként emelkedtek a levegőbe, és jókora területen szétszóródtak. A nőstény sárkány elfintorodott: jó soká fog tartani, mire újra rendet tesz a fészekben.

Egyetlen pillantást sem vetve hátra, elindultak visszafelé. Kivéve persze Grundyt, aki nem volt képes megállni, hogy ne övé legyen az utolsó szó.

– Szerencsétek, hogy nem esett baja a kicsinek – szólt vissza a nőstény sárkánynak –, különben Zúzó még megharagudott volna. Azt hiszem, nem szívesen tapasztalnátok meg, amikor haragszik.

Még jó, hogy Zúzónak most már határozottan jó kedve volt.

– Kis ember segített. Zúzó ezé mivel fizet? – kérdezte Dortól.

Dor zavartan tiltakozott.

– Örömmel segítettünk – válaszolta –, de most már haza kell mennünk.

Zúzó átgondolta a dolgot. Ez eltartott egy ideig. Zúzó erős volt, nem okos. Aztán Grundyhoz fordult.

– Gólem, mondd igaz lelkedre, Zúzó mive' fizethetne?

– Ó, Dornak igazán nincs szüksége segítségre – felelte Grundy. – Ő varázsló.

Zúzó fenyegetően húzta ki magát.

– Ha nem hallok igazat, főmérgelem magamat!

Grundy riadt gyorsasággal válaszolt:

– Nos, szóval a kastélybeli fiúk pizskálják néha Dort. Ő nem olyan nagy és erős, mint a nagyobb fiúk, de erősebb a mágiája, ezért ők bizonyos értelemben...

Zúzó türelmetlen gesztussal szakította félbe. Aztán egy nagyon gyengéd mozdulattal egyik hatalmas kezébe fogta Dort – szerencsére nem a nyakánál fogva –, és észak felé indult vele az ösvényen. Olyan hatalmas és szapora léptekkel haladt, hogy nagyon hamar a Roogna-kastély gyümölcsöskertjének a széléhez értek. Ott letette Dort, és mozdulatlanul állt, míg a fiú és a gólem továbbindultak.

– Köszönöm a fuvart – mondta Dor kissé reszkető hangon. Határozottan örült neki, hogy ez egy vegetáriánus ogre.

Zúzó nem válaszolt. Görnyedt testtartásba merevedve leginkább egy csonkká perzselődött göcsörtfa törzsére emlékeztetett.

Dor kényelmetlen érzésekkel indult az otthona felé, mivel az esernyőfa mellett is el kellett haladnia. A sors úgy hozta, hogy a két goromba fráter még mindig ott időzött a fa alatt. Mindketten felugrottak, amikor megláták Dort, és egy kis heccre mindig készen, előrefutottak, hogy elzárják az útját.

– Visszajött a kis kukkoló – kiáltotta Lópofa. – Mit keres ez egy nagyoknak való ösvényen?

– Én ezt nem tenném – szólalt meg figyelmeztetően Grundy.

Válaszképpen egy apró kígyó pottyant a fejére. Dor mögött hangos pukkanás hallatszott, és a fiúk durván felnevettek.

Aztán megremegett a föld. A fiúk riadtan tekingettek körbe, attól tartva, hogy valami lavina közeledik. Újabb rengés, olyan erős, hogy Dor fogai összekoccantak tőle. Az ogre közeledett feléjük teljes gőzzel.

Lópofának leesett az álla, ahogy meglátta a szörnyeteget egyenesen felé tartani. Ijedtében mozdulni sem tudott. A másik fiú rémülten megpróbált elfutni, de a föld olyan vadul rázkódott alatta, hogy hasra esett, és úgy is maradt, a földön fekvé. Megjelent néhány apró kígyó, idegesen vonaglottak egyet-kettőt, aztán szertefoszlottak. Ez bizony most nem segített. Ha voltak is további

robbanások, azok hangját elnyomta az ogre közeledésének zaja.

Zúzó egészen közel ért hozzájuk, míg végül előrehajolva fenyegetően tornyosult a kis csoport fölé. Termete mellett szinte eltörpült a szomszédos vasfa karcsú törzse.

– Dor Zúzónak segített – mennydörögte olyan hangereővel, hogy a vibrációtól az esernyőfa azonnal összezsúródott –, Zúzó és Dor barát lett. – Az ösvény kemény talajában apró repedések jelentek meg, és távolabb nagy reccsenéssel tört le egy vastag ág egy fáról. – Aki Dornak rosszat tesz, arra Zúzó mérges lesz. – Bunkószerű öklét széles ívben meglendítette alig valamivel Lópofo feje felett, úgy, hogy a kamasznak a légáramlattól égnek meredt a haja. Legalábbis Dor úgy vélte, a légáramlat lehetett az oka, bár a fiú nagyon rémültnek látszott.

Az ogre ökle a vasfa törzsébe vágott. Fűlsiketítő csendülés hallatszott. A törzs egy hengeres darabja kiugrott, egy pillanatra lebegve hagyta a fa koronáját a levegőben, majd a fakorona olyan döndüléssel zuhant le, hogy a föld újra beleremegett. A vasfa igencsak nehéz fajta!

Csípős füstpamacs lebegett fel a megmaradt csonkból, amelynek a teteje vörösben izzott, fehér szegéllyel, ahol az Ogre ökle felolvasztotta ütése erejével.

Zúzó felvett egy lerepedt vasszálkát, megpiszkálta vele a fogát, aztán sarkon fordult. Hatalmas, szaru borította lábujjai gödröt vájtak fordulás közben a talajba. Döngő léptekkel indult vissza dél felé, közben egy vérszomjas

kis bölcsődalocskát dudorászva. Pillanatok alatt eltűnt a fiúk szeme elől, de jó időbe tellett, amíg a talaj remegése is elcsitult. A palota felől egy betört ablaküveg cserepeinek csörgése hallatszott.

Lópofa meredten állt, a vasfa törzsének csonkjára bámulva. Tekintete egy pillanattig Dorra rebbent, aztán vissza a füstölgő fémtuskóra. Aztán elájult.

– Nem hiszem, hogy ezek a fiúk túl sűrűn piszkálnának téged a jövőben – jegyezte meg Grundy.

2. FEJEZET

A FALISZÖNYEG

Dort többé nemigen zaklatta senki. Nem akarták felboszszantani a barátját. Ez azonban alig-alig enyhítette a fiú belső feszültségét. Nem is annyira a heccelődés zavarta őt, az inkább Grundyt bántotta: Dor tudta, hogy bármikor felhasználhatja magasabb rendű mágiáját a piszkálódók megregulázására, ha szükség lenne rá. Inkább a többiek-től való elszigetelődése bántotta, no meg az újfajta tudatos-ság, amit Millie, a kísértet ébresztett fel benne. Micsoda különbség van egy Irene-szerű kölyök, meg egy olyan nő között, mint Millie! És mégis mindenki azt várja el Dortól, hogy Irene-nel barátkozzon. Ez igazságtalanság!

Beszélnie kell valakivel. A szüleivel lehetne, de Kaméleon annyira változékony volt mind külsejében, mind szellemi képességeiben, hogy Dor soha nem lehetett biztos benne, éppen hogyan közelítse meg, Bink pedig nem biztos, hogy szívesen tárgyalna vele erről a konkrét problémáról. Arról nem beszélve, hogy jelenleg mindketten távol vannak egy mundániai kiküldetésen a király megbízásából. Xanth azon buzgólkodott, hogy diplomáciai

kapcsolatokat létesítsen Mundániával, és az évszázadokig tartó rossz kapcsolat következtében ez nagyon érzékeny ügy volt, ami végtelen óvatosságot és ravaszságot kívánt meg. Így Dor a szüleire nem számíthatott. Grundyval bármikor beszélhetne, de az egykori gólem hajlamos volt rá, hogy mások problémáira gúnyos megjegyzéseket tegyen. Mint például trágás ujjnak titulálni Irene zöld hüvelyk tehetségét. Dor nem hibáztathatta a lányt érte, hogy olyan erőszakosan reagált rá, még akkor sem, ha személy szerint inkább Dor itta meg a levét. Akárhogy is, Grundy túlságosan is jól ismerte Dort. Dor nagyapja, Roland, akinek a tehetsége a bénítás volt – a képesség mások mozdulatlanná dermedtésére –, megfelelő lett volna egy efféle beszélgetésre, de ő otthon volt, az Északi Faluban, jó két-napi járásra innen, a Rész túloldalán.

Egyetlen személy maradt, akihez Dor fordulhatott: aki ember, felnőtt, diszkrét, értelmes, férfi és egyenrangú varázsló. A király. Dor jól tudta, hogy a király nagyon elfoglalt: úgy tűnt, a mundániai kereskedelmi egyezmények folyamatosan problémákat vetettek fel, és persze számos helyi gonddal is foglalkoznia kellett, Trent király mégis mindig tudott időt szakítani Dorra. Talán ez állt Irene ellenséges magatartása mögött, ami aztán fortélyos módon átterjedt a királynéra és a palota személyzetére is. Irene kevesebbet beszélt az apjával, mint Dor, így aztán Dor igyekezett nem visszaélni varázslói előjogaival. Most azonban egyszerűen muszáj lesz.

Dor felvette Grundyt, és határozott léptekkel a palota felé indult. A palota tulajdonképpen maga a Roogna-kastély volt. Sok-sok éven át volt kastély – ami nem palota –, elhagyatott és magányos, de Trent király ezt megváltoztatta. Most Xanth kormányának székhelye volt, akárcsak ifjú kastély korában.

A várárok fölé leeresztett felvonóhídon Crombie, a katona örködött. Erre főként azért volt szükség, hogy figyelmeztesse az esetlegesen a kastélyba látogatókat, maradjanak távol a víztől, mert a szörnyek az árokban nincsenek megszelídítve. Az ember azt hinné, ez magától értetődő dolog, de pár havonta mindig akadt valami együgyű, aki túl közel merészkedett a parthoz, vagy úszni támadt kedve a zavaros vízben, vagy éppen kézből próbálta megetetni valamelyik szörnyet. Ez utóbbi kísérletek kivétel nélkül sikeresek voltak: a szörny néha az egész embert felfalta, de néha tényleg csak az etető kezét harapta le.

Crombie szunyókált álltában. Grundy kihasználta a helyzetet, hogy némi kajánkodást eresszen meg a katona rovására.

– Hé, madárfejű, hogy van a mosdatlan vénasszony? Crombie lustán kinyitotta az egyik szemét.

Grundy azonnal átfogalmazta az üdvözlést.

– Halló, nyalka vitéz, hogy van a kedves feleséged?

A katona mindkét szemét kinyitotta, és beszédesen forgatta őket.

– Ékkő remekül van, szépséges és rózsailatú, és mondhatom, túl fáradt hozzá, hogy ma is kimenjen dolgozni. Hétféjére kimenőt kaptam.

Szóval ezért volt ennyire álmos a katona! Crombie felesége egy föld alatti barlangrendszerben lakott, a Varázspor Falujától délre. Hosszú út ez egy rövid kimenőhöz, de Crombie nem éppen erre gondolt. A királyi úti mágus ilyenkor a barlangokba varázsolta, aztán vissza, amikor a kimenője lejárt. Crombie fáradtságát egyáltalán nem az utazás okozta.

– Egy katona aztán igazán tudja, hogyan töltse el a kimenő idejét – állapította meg Grundy olyan hamiskás vigyorral, amiről azt gondolta, Dor úgyszem fogja megérteni. Dor többé-kevésbé megértette, csak azt nem látta, mi ebben a humoros.

– Az biztos – helyeselt Crombie kedélyesen. – Aszszonyok... olyanok, amilyenek, de az én feleségem ékkő a nimfák között.

Ennek a mondatnak különleges jelentősége volt. A nimfák ideálisan megformált, nőnemű teremtmények csekélyke értelemmel, elsősorban a férfiak futó időtöltése céljára. Furcsa is, hogy Crombie éppen egy nimfát vett feleségül. Ám Crombie akkoriban jóslatot kapott, hogy meg kell nőszülnie, és Ékkőről azt tartották, hogy ő egy egészen különleges nimfa, fajtájához képest szokatlanul értelmes, és nagyon fontos munkát végez. Dor egyszer kérdezősködött az apjától Ékkőről, mivel a kastélybeli élettelen dolgok

semmit sem tudtak róla, de Bink kitérő válaszokat adott. Részben ezért is nem akart Dor az apjától kérdezni Millie-ről sem. Millie nagyon is nimfás kinézetű volt időnként, és Dort nagyon zavarták a kitérő válaszok. Csak nem volt egyszer, régen valami közöttük...? Na nem, az lehetetlen. Akárhogy is, az ilyen információkhoz nem lehet élettelen dolgoktól hozzájutni: ők egyáltalán nem értik az élők érzelmeit. Ők szigorúan tárgyilagosak. Többnyire.

– Vigyázzatok a szörnyekkel az árokban! – figyelmeztette őket kötelességtudóan Crombie. – Nincsenek megszelídítve.

A szemhéja lassan lecsukódott. Már ismét aludt.

– Szavamra, szeretném egyszer meglesni a kimenői egyikét a varázstükörben – jegyezte meg Grundy –, de alighanem megrepedne tőle az üveg.

Továbbhaladtak a palotában. Hirtelen egy háromfejű farkas jelent meg előttük vadul vicsorogva. Dor megtorpant.

– Ez valódi? – suttogta a padlónak.

– Nem – válaszolta a padló ugyanolyan visszafogottan.

Dor megkönnyebbülten indult a farkas felé, és egyenesen átsétált rajta. A szörnyeteg csak illúzió volt, a királyné alkotása. Iris nem szerette, ha Dor a palotába jött, és a királyné illúziói olyan mesteriek voltak, hogy az érintést kivéve semmilyen más érzéssel nem lehetett őket megkülönböztetni a valóságtól, ami pedig meglehetősen kockázatos, ha az illető valami történetesen mégsem lenne illú-

zió. Ám Dor mágiája most is semlegesítette Irisét, mint általában. A királyné soha sem tudta sokáig bolonddá tenni a fiút.

– A boszorkányoknak nem kellene ujjat húzniuk varázslókkal – jegyezte meg hamiskásan Grundy, a farkas pedig dühösen rájuk mordult, miközben szertefoszlott.

Helyette magának a királynénak a képmása jelent meg előttük uralkodói öltözetben, a fején koronával. Társaságban Iris mindig javított egy kicsit a megjelenésén: valós képében ugyanis kissé dundi volt.

– A férjem jelenleg elfoglalt – jelentette ki hangsúlyozott szertartásossággal. – Legyetek szívesek, várakozzatok az emeleti rajzszobában. – Aztán az orra alatt hozzámotyogta: – Vagy még jobb lenne, ha a várárokban.

A királyné nem rejtette véka alá, hogy nem kedveli Dort, de nem mert visszaélni a király bizalmával sem. Tudatni fogja Dor érkezését azonnal, amint a király szabad lesz.

– Köszönöm, felség – válaszolt Dor ugyanolyan szertartásosan, ahogy a királyné szólt hozzá, és felment a rajzszobába.

Valójában a szobában egyetlen rajz sem volt, csupán egy hatalmas faliszőnyeg függött az egyik falán. A helyiség valaha hálószoza volt. Dor apja említette is, hogy eltöltött benne egy éjszakát, még mielőtt a Roogna-kastélyt helyreállították. Sőt, maga Dor is aludt már itt: emlékezett rá, mennyire lenyűgözte akkor a nagy faliszőnyeg. Az

ágy helyén most egy kanapé állt, de a faliszőnyeg most is olyan érdekes volt, mint régen.

Jelenetekkel hímezték tele a Roogna-kastély és környezete történetéből nyolcszáz évvel ezelőttről. Egyik részlete az építés alatt álló kastélyt ábrázolta, felállványozott oromzatán egy kentaur csapat dolgozott; más részletein a buja Vadon látszott, meg a rémületes Réssárkány, falvak cölöpkerítéssel körbevéve – efféle védműveket ma már nem alkalmaztak – és további kastélyok. Úgy tűnt, akkoriban még több kastély volt Xanthban, mint manapság.

Minél tovább nézte Dor a szőnyeget, annál több mindent látott. A figurák ugyanis mozogtak, amikor valaki figyelte őket. Mivel többé-kevésbé minden arányosan ábrázolódott, az emberi figurák aprócskák voltak, Dor a kisujja hegyével képes volt őket letakarni. Mégis, minden részlet hitelesnek tűnt. Ha valaki elég hosszan képes volt figyelni, végigkövethette volna az alakok egész életét. Persze az ő életük ugyanolyan sebességgel zajlott, mint a való élet, így Dor soha nem láthatta egyiket sem teljességében: öregember lenne, mire ezt végignézné. És persze a szőnyeg eseményei nyilvánvalóan szüneteltek is időnként, különben már réges-régen túlhaladtak volna a Roogna-kastély építésének korán, és valahol a jelen környékén jártak volna. Tehát a szőnyeg mágiájának voltak olyan elemei, amiket Dor nem tudott felfogni: egyszerűen csak elfogadta, amit látott. Mindeközben a faliszőnyeg alakjai dolgoztak és aludtak, harcoltak és szerettek, miniatűrben.

Dort előzőnlötték az emlékek. Micsoda kalandokat láttott évekkkel ezelőtt, belefeledkezve a szőnyeg mozgóképeibe! Harcosokat és sárkányokat, szépséges hölgyeket és a mágia mindenféle változatát folyamatosan, egymás után! Ám mindent zavarba ejtő némaságban. Szavak nélkül a cselekmény jó része értelmezhetetlen volt. Miért harcol egy lovag épp egy bizonyos sárkánnyal, míg a másikat békén hagyja? Miért csókolja meg a szobalány az egyik udvaroncot, nem a másikat, holott a másik jóképűbb? Ki alkotta meg ezt a bizonyos varázslatot, és ki amazt a másikat? És miért lett hirtelen olyan dühös az a kentaur a kancájával töltött randevú után? Annyi minden zajlott egyszerre, hogy lehetetlen volt róla átfogó képet alkotni.

Dor Millie-t is kérdezte erről, és ő örömmel mesélt ifjúkora daliás időről – hiszen ő éppen a Roogna-kastély építése idején élte fiatalságát. Ám, bár az ő történetei összedettebbek voltak, mint a faliszőnyeg mozgóképei, cenzúrázta őket. Millie nem kedvelte a hősi vérontást, a halálos veszedelmeket vagy az erőszakos szerelmet. Ő inkább az egyszerű örömeket és a családi tűzhely boldogságát részesítette előnyben, az ilyen történetek pedig óhatatlanul unalmassá válnak egy idő után.

Magáról sem mesélt az után az idő után, hogy maga mögött hagyta cölöpkerítéses szülőfaluját. Semmit a saját életéről, szerelmeiről, arról, hogy hogyan lett belőle kísértet. És azt sem mesélte el soha, hogyan ismerkedett meg Jonathannal, a zombival, ámbár ez teljesen szokványos

módon is történhetett a Roogna-kastélyhoz kötődő, nyolcszáz évnyi kísértetléte alatt. Dor néha elgondolkodott rajta, hogy ha neki kellene kísértetként eltöltenie nyolcszáz évet, vajon ő is megkedvelné-e a zombikat. Ebben azért kételkedett. Akárhogy is, kíváncsisága kielégíthetetlen maradt, így egy idő után fel is hagyott az efféle kérdezősködéssel.

De vajon miért nem fordult közvetlenül a faliszőnyeghez, miért nem neki tette fel a kérdéseit? Dor ennek az okára nem emlékezett, ezért most megkérdezte.

– Légy szíves, magyarázd meg a képeid természetét.

– Nem tudom – felelte a faliszőnyeg. – A képeim olyan változatosak és bonyolultak, mint maga az élet, a hozzám hasonlóknak nem képesek megérteni.

Hát ez az: feladata teljesítésében a szőnyeg kínosan pontos, a legutolsó részletekig, de amikor a szövetdarab megszólal, nyilvánvaló, hogy hiányzik belőle a gondolati mélység a saját képeinek megértéséhez. Megtudhatná a szőnyegtől, hogy egy bizonyos légy megpihent-e rajta az elmúlt órában, de nem ismerheti meg általa egy nyolcszáz éve halott varázsló indítékait.

Most, mialatt Dor a szőnyeg képein mélázott, újra felébredt a történelem iránti érdeklődése. Micsoda világ lehetett az, az emberi hódítás legendás negyedik hulláma idején! Akkor a kaland volt az élet lényege. Nem az unalom, mint manapság.

Egy óriási béka jelent meg Dor előtt.

– A király most fogad téged, Do-oo-or ú-ú-úrfi – brekegte. Persze ez is csak Iris egyik illúziója volt: a királyné folytonosan igyekezett felválni tehetsége sokoldalúságával.

– Kösz, Békapofa – mondta Grundy. A gólem pontosan tudta, mikor szúrhat oda valakinek egy egészségeset anélkül, hogy meg kéne fizetnie érte. – Fogtál mostanában szép nagy döglegyet? – A béka dühösen felfújta magát, de nem tiltakozhatott nyíltan anélkül, hogy ki ne lépjen (vagy tán inkább: ki ne ugorjon) a szerepéből. – Hogy van kedves édesanyád, az a varangy? – folytatta a gólem vigyorogva, hangjában alig érezhető kajánsággal. – Sikerült már megszabadulnia a lila bibircsókoktól a hátul...

A béka felrobbant.

– Azért nem kell mindjárt felpukkadni! – korholta Grundy az oszladozó füstöt. – Csak udvarias akartam lenni, békaagyú!

Dor arca, emberfeletti erőfeszítéssel, mosolytalan maradt. Elvégre a királyné még mindig figyelheti őket egy ne láss meg szúnyog vagy valami hasonló álcájában. Volt rá példa, hogy Grundyt bajba sodorta csípős nyelve, bár az élmény megérte.

A királyi könyvtár szintén az emeleten volt, csupán pár ajtóval arrébb. A király mindig ott tartózkodott, ha nem volt egyéb elfoglaltsága, sőt néha akkor is, ha volt. Nem volt köztudomású dolog, de Dor a bútorokból kiszedte az információt: a királyné a király kifejezett utasítására néha megalkotta Trent illúzióját a könyvtárban, hogy valami

alacsonyabb rangú funkcionáriust kikérdezhessen, miközben a királynak máshol akadt fontosabb elfoglaltsága. Dorral azonban Trent sohasem alkalmazta ezt a trükköt.

Dor egyenesen a könyvtárba sietett. Közben észrevett egy, a folyosón távolabb lebegő kísértetet. Millie egy volt a kastély féltucatnyi kísértete közül, és az egyetlen, aki visszakarta a valódi életét. A többiek továbbra is megszokott helyeiken kísértettek. Dor meglehetősen kedvelte őket: barátságosak voltak, de meglehetősen félénkek, könnyen meg lehetett riasztani őket. Biztos volt benne, hogy mind-egyiküknek megvan a maga története, de akárcsak Millie, ők is magukba zárták.

Kopogott a könyvtár ajtaján.

– Gyere be, Dor! – válaszolt azonnal a király. Úgy tűnt, Trent mindig tudott róla, hogy ha Dor meg akarta látogatni, még ha a királyné nem is volt a közelben, hogy bejelentse.

Dor belépett, és hirtelen elbátortalanodott.

– Én... izé... khm... ha nem vagy túlságosan elfoglalt...

Trent király mosolygott.

– Elfoglalt vagyok, Dor. De a te ügyed fontos.

Hirtelen egyáltalán nem tűnt annak. A király erős felépítésű, őszülő férfi volt, elég idős hozzá, hogy Dor nagyapja lehetett volna, de még mindig jóvágású. Kényelmes köntöst viselt, ami kissé fakult és viseltes volt. A királyné mindig beöltöztette illúziójával a megfelelő ruhába, akármilyen alkalomra is, úgyhogy nem igazán volt szüksé-

ge rendes ruhákra. Ebben a pillanatban kifejezetten nyugodtnak látszott, mint aki kényelembe helyezte magát, és Dor jól tudta, hogy ez az ő kedvéért van: a király azt akarta, hogy ő is ugyanilyen fesztelenül érezze magát.

– Én... izé... szóval akár máskor is visszajöhetek...

A király elfintorodott.

– És hagynál itt görnyedezni egy újabb unalmas szerződés módosítás felett? A szemem már így is eléggé elfáradt. – Egy nagy, kék dongólégy zümmögött el a füle mellett. A király szórakozottan búzavirággá változtatta, ami az asztal egyik repedéséből nőtt ki. – Gyere, varázsló, beszéljünk egy kicsit. Hogy vagy mostanában?

– Szóval, találkoztunk egy nagy békával... – kezdte Grundy, de elhallgatott, ahogy a király rápillantott.

– Hát, csak úgy egyformán – mondta Dor. A király feladta neki a labdát: vajon miért nem tudja kimondani, ami a szívét nyomja?

– A sajtóházzal minden rendben?

– Ó, igen, a ház teljesen rendben van. Ámbár hajlamos a visszabeszélésre. – Köntörfalazás.

– Úgy hallom, összebarátkoztál Zúzóval, az ogréval. Hát a király *mindent* tud?

– Igen, segítettem neki megkeresni a kis Roncsolót.

– De a lányom, Irene nem nagyon kedvel téged.

– Nem túlzottan. – Dor most már azt kívánta, bár maradt volna otthon. – De ő... – rájött, hogy nem talál illő, udvarias bókot a lányra. Irene csinos lány volt, de ezt nyil-

ván az apja is pontosan tudja. Képes volt növényeket növesztetni – de ennél erősebb tehetségének kellett volna lennie. – Ő...

– Ő még túl fiatal. Ámbár néha a felnőtt nőket sem lehet megérteni. Egyik napról a másikra mintha teljesen más személyiséggé lennének képesek átváltozni.

Grundy felnevetett.

– Az már biztos. Dor odáig van Millie-ért, a kísértetért.

– Fogd be! – kiáltott rá Dor dühös szégyenében.

– Kivételes nő – jegyezte meg a király, mintha nem is hallotta volna Grundy közbekotyogását. – Nyolcszáz évig kísértet volt, aztán hirtelen visszaváltozik élővé a jelenkorban. A tehetsége alkalmatlanná teszi közönséges palotabeli szolgálatra, de figyelemre méltóan jól dolgozik a ti tanyaházatokban, mint házvezetőnő. Te pedig most már kezdesz felnőni, és itt az ideje, hogy megtanuld a felnőttek felelősségeit.

– Felnőtt? – kérdezte zavartan Dor, még mindig saját megszegésével elfoglalva. Nem a békakirálynőnek nagy a szája, hanem Grundynak!

– Te vagy Xanth trónjának első számú várományosa. Ne törődj a lányommal. Ő nem varázslószintű, nem léphet trónra, kivéve, ha nincsen alkalmas varázsló, akkor is csak átmenetileg, régensként, hogy a kormányzat folytonosságát megőrizze, amíg egy varázsló előkerül. Ha a következő évtizedben én kikerülnék a képből, neked kell átvenned az uralkodást. Jobb, ha felkészülsz erre.

Hirtelen nyomasztóan valóságosnak érződött a pillanat.

– De hát én nem... Én nem tudom...

– Megvan benned az ehhez szükséges mágia, Dor. Csak a tapasztalat hiányzik belőled, meg a keménység, hogy megfelelően használd. Felelőtlen lennék, ha nem segítenék hozzá a szükséges tapasztalathoz.

– Na de...

– Egy varázslónak ne kelljen egy ogre szolgálataira hagyatkoznia, hogy a hatalmát gyakorolja. Még nem vagy elég kemény hozzá, hogy könyörtelen is tudj lenni, amikor arra van szükség.

– Huh...

Dor tudta, hogy az arca bíborvörös. Éppen most része-sült kemény megrovásban, és azt is tudta, hogy megérdemli. Hogy egy varázsló behódoljon egy olyannak, mint Lópofa...

– Azt hiszem, neked egy küldetésre van szükséged, Dor. Egy férfihoz illő küldetésre. Aminek a teljesítésével be tudod bizonyítani, hogy alkalmas vagy a rád váró hivatalra.

Ez a beszélgetés egészen más irányt vett, mint amire Dor számított. Úgy nézett ki az egész, mintha a király hozott volna egy döntést, és hívatta volna Dort a palotába, hogy utasítást adjon neki, nem mintha Dor jelentkezett volna kihallgatásra nála.

– Én... hát, lehet.

Hát, lehet? Naná hogy lehet!

– Te sokra tartod Millie-t – mondta a király. – De az-
zal is tisztában kell lenned, hogy ő nem a te nemzedéked-
ből való, és hogy van egy nagy, beteljesületlen vágya.

– Jonathan – felelte Dor. – Millie... szerelmes Jonat-
hanba – mondta ki, szinte felháborodottan.

– Akkor azt hiszem, a legkedvesebb dolog, amit bárki is
megtehetne Millie-ért, hogy megtalálja a módját, hogyan
lehetne Jonathant is valódi életre kelteni. Akkor talán az
is világossá válna, miért szereti őt Millie.

– Igen, de... – Dor elhallgatott. Tudta, ha valaha is
kiejtené a száján, milyen elképzelései vannak Millie-vel
kapcsolatban, Grundy gúnyolódása volna a legkevesebb,
amivel szembe kéne néznie. Millie egy nyolcszáz éves nő
volt, Dor meg csak egy gyerek. Az egyik módja, hogy min-
denféle szóbeszédnek elejét vegye, ha megadja Millie-nek,
amire a kísértet leginkább vágyik: az élő Jonathant.

– De hogyan...?

A király széttárta a kezét.

– Én nem tudom a választ. De lehet, hogy van, aki
tudja.

Egyetlen személy volt Xanth földjén, aki minden kér-
désre tudott válaszolni: Humfrey, a Jó Varázsló. Ám ő egy
savanyú vénember volt, aki minden válaszáért egyévi szol-
gálatot kért cserébe. Nagyon elszántnak és kitartónak kell
lennie annak, aki a Jó Varázslóhoz fordul.

Dor hirtelen rádöbbedt, miféle kihívás elé állította őt
Trent király. Először is el kell hagynia megszokott csalá-

di környezetét, hogy a veszélyes Vadonon át elmenjen a Jó Varázsló kastélyába. Aztán be kell jutnia a kastélyba, hogy elérhesse a varázslót. Aztán le kell szolgálnia a választért járó évet. Azután pedig fel kell használnia a választ, hogy visszahozza Jonathant az életbe, miközben pontosan tudja, hogy ezzel minden esélyét elveszíti rá, hogy Millie valaha is...

Megdöbönt a gondolattól. Ez nem küldetés, ez katasztrófa!

– Az egyszerű polgároknak csak a saját gondjaikkal kell foglalkozniuk – mondta Trent –, az uralkodónak azonban mások jólétét legalább annyira szem előtt kell tartania, mint a sajátját. Készen kell állnia rá, hogy áldozatokat hozzon: néha nagyon személyeseket is. Még az is előfordulhat, hogy elveszíti a nőt, akit szeret, és azt veszi feleségül, akit nem szeret – ha az országa érdeke azt kívánja.

Lemondani Millie-ről, és elvenni Irene-t? Dor tiltakozni akart, de aztán rájött, hogy a király egyáltalán nem Dor-ról beszél, hanem önmagáról. Trent elvesztette a feleségét és a gyermekét Mundániában, aztán feleségül vette Irist, a boszorkányt, akit bevallottan sohasem szeretett, és gyereke is született Iristől: az országa érdekében. Trent nem követel meg semmi olyat országa egyetlen polgárától sem, amire ő maga nem lenne hajlandó.

– Én soha nem leszek olyan ember, mint amilyen te vagy – mondta Dor tisztelettel.

A király felállt, és barátságosan hátba vágta Dort, amittől Grundy kis híján lebucskázott a fiú válláról. Lehet, hogy Trent már idős, de az ereje a régi.

– Én sem voltam soha az az ember, aki vagyok – felelte. – Az ember annyi, amennyinek mutatja magát. Belül, ahol senki se látja, marcangolhatják közben a kétkedés, a harag, a gyász férgerei. – Hatásszünetet tartott, közben határozottan az ajtó felé irányította Dort. – Nincs könnyű kihívás. És egy ember nagyságának mércéje, hogy mekkora kihíváshoz képes felnőni, ha a szükség úgy hozza. Én varázslóhoz és királyhoz méltó feladat elé állítalak.

Dor arra eszmélt, hogy még mindig kábultan ott áll egyedül a folyosón. Ezúttal még Grundy is csendben maradt.

Humfrey, a Jó Varázsló kastélya a Roogna-kastélytól keletre állt. Sárkányröptében nem túl messzire, de egy fiú számára ez is több mint egy teljes napi gyaloglást jelentett az alattomos Vadonon át. Humfrey magányos lakhelyéhez nem vezetett bűbájjal védett ösvény, mert a varázsló visolygott a társaságtól: az utak csak elfelé vezettek onnan. Dor utazásvarázslattal sem teremhetett ott egyszerűen, mivel ez az ő küldetése volt, személyes feladat, amit magának kellett megoldania.

Reggel indult útnak, tehetségét használva fel rá, hogy a fellépő problémák egy részét elhárítsa.

– Kövek, adjak le figyelmeztető füttyjelet, valahányszor olyasmi felé közeledek, ami veszélyes lehet számom-

ra, és mutassátok meg nekem a legjobb utat a Jó Varázsló kastélyához.

– Meg tudjuk mondani neked, mi a veszélyes – felelték a kövek kórusban. Dor számára nem burkolóztak megkövült hallgatásba. – De azt nem tudjuk, hol a Jó Varázsló kastélya. Humfrey apró felejtésvarázslatokat hintett szét a környékén.

Dor ezt előre tudhatta volna.

– Én már jártam ott – ajánlotta fel a segítségét Grundy. – Nem messze délre van a Réstől. Indulj észak felé a Résig, aztán keletre, majd délnek, egyenesen a kastély irányába.

– Na és ha eltévesztem az irányt, akkor hova jutok? – kérdezte savanyúan Dor.

– Legvalószínűbben egy sárkány gyomrába.

Dor északnak indult a füttyjelek irányítása mellett. Xanth lakóinak legnagyobb része nem tudott a Rés létezéséről, mert egy nagy felejtésvarázslat burkolta, de Dor egész életét a Rés közelében élte le, és jó párszor járt is már ott. Tehetsége segítségével sikeresen elkerülte az útjába kerülő akadályokat: sárkánycsapásokat, gubancfákat, oroszlánhangyabolyokat, fojtócsalánt, fűrészfűvet és egyéb veszedelmeket. Ennél zavartalanabbul csak az apja, Bink járhatott a Vadonban, meg talán még maga Trent király. Grundy mégis idegesnek tűnt.

– Ha nem éled meg, hogy király lehess, én kerülök nagy bajba – jegyezte meg, nem teljesen viccből.

Mikor megéheztek, a kövek elkalauzolták őket a legközelebbi kenyérfákhoz, szörppipacsokhoz vagy lekvárhordófákhoz. Aztán mentek tovább, ahogy a nap haladt előre.

– Figyelj csak! – kiáltott fel egyszer csak Grundy. – Vannak egyirányú ösvények, amelyek Humfrey kastélyától vezetnek a Réshez. A kövek tudni fogják, hol van ilyen ösvény, mert emlékeznek a rajtuk járó emberekre. A felejtésvarázslatok csak a varázsló kastélyának helyére vonatkoznak, nem a véletlenül erre járó emberekre, ezért kijátszhatjuk őket.

– Úgy van – helyeselt Dor. – Kövek, látott valamelyikőtök ilyen utast?

Kórusban érkeztek válaszul a „nem”-ek. Dor azonban menet közben újra és újra feltette a kérdést, és idővel találtak olyan követ, amelyik valóban megfigyelt ilyen utazókat. Némi kísérletezés után Dornak sikerült ráállnia az ösvény vonalára, és tett rajta egy lépést a Rés irányába. És hirtelen ott volt előtte: egy világosan kivehető csapás, ami egy láthatóan a Rést teljes szélességében átívelő hídhoz vezetett. Amikor azonban az ellenkező irányba fordult, csak az áthatolhatatlan dzsungel állt előtte. Meghökkenő ezeknek az ösvényeknek a mágija.

– Talán, ha hátrafelé lépkednél... – javasolta Grundy.

– De akkor mindenfélebe belebotlok.

– Akkor menj előre, én meg majd figyelem az ösvényt hátrafelé, hogy el ne tévedsz az irányt.

Kipróbálták, és a módszer működött. A kövek segítettek a tanácsaikkal, és Grundy figyelmeztette Dort, ha kezdett eltérni az iránytól. Jól haladtak, mert az ösvény védővarázs alatt állt, így a közvetlen közelében semmilyen komoly veszély nem fenyegetett. Ám sok időbe tellett, mire egyáltalán rátaláltak, és amikor a sötétség leszállt, még a Vadonban érte őket. Szerencsére ráleltek egy párnabokorra, és a sokszínű párnákból ágat vetettek maguknak. A vérszívó rovarok távol tartására fröcskölő rovarbombagombákkal vették körül magukat. Az eső miatt nem aggódtak. Dor felkiabált egy áthaladó felhőnek, ami megnyugtatta, hogy a felhők mind pihennek ma éjjel: erőt gyűjtenek egy két nap múlva tervezett viharhoz.

Reggel fiúlánybogyót reggeliztek: a bogyók magja fiúsan kicsit erős, a húsa lányosan kicsit édes: együttesen adják ki a gyümölcs teljes ízharmóniáját. A bogyólakomát kilyukasztott kávébabok levével öblítették le, és újra útnak indultak. Dor izmai kicsit elmerevedtek: nem szokott hozzá ekkora gyaloglásokhoz.

– Fura, én kifejezetten jól érzem magam – jegyezte meg Grundy. Persze, ő az út legnagyobb részén Dor vállán ült.

Egy újabb, barátságos felhő figyelmeztette őket, amikor a Varázsló kastélya látótávolságba került. Humfrey-nak nem jutott eszébe, hogy felejtővarázslatot olvasson a felhőkre, vagy talán feleslegesnek tartotta, hiszen a felhők hajlamosak a folyamatos sodródásra. Akárhogy

is, Dor rájött, milyen szerencsés, hogy ezek békés természetű gomolyfelhők voltak, nem rossz modorú viharfellegek.

Késő délelőttre célhoz értek. A kastély kicsi volt, de csipkés oromzatával, a fölé nyúló, kerek tornyokkal mutatós, és helyes, kis, kék vizű várárok vette körül. Az árokban egy triton úszkált: jóképű férfi halfarokkal, kezében egy veszedelmes kinézetű, háromágú szigonnyal. Szúrós tekintettel figyelte az érkezőket.

– Azt hiszem, az első akadály máris előttünk áll – jegyezte meg Grundy. – Ez a hím sellő aligha fog bennünket átengedni.

– Te hogyan jutottál át, amikor a kérdéssel a varázslóhoz jöttél? – kérdezte Dor.

– Van annak már vagy tucatnyi éve. Azóta minden megváltozott. Elsunnyogtam egy húsevő mocsári gaz mellett, megmásztam egy sikamlós üvegfalat, odabent pedig túljártam egy kardnyelő eszén.

– Kardnyelő? Hogyan tudott volna az ártani neked?

– Böfögött.

Dor elképzelte, és önkéntelenül elvigyorodott. Ám a gólemnek igaza volt: a múlt tapasztalatai semmit sem segítettek a jelenben. Nem, mert a Jó Varázsló folytonosan változtatta a kastélya védelmét.

Lépett egyet előre, és lábával megérintette a víz felszínét. A triton azonnal közelebb úszott, felemelt fejjel és szigonnyal.

– Azt hiszem, betolakodó, úgy tisztességes, ha figyelmeztetek, hogy a szigonyom nyelén már öt rovás van.

Dor visszakapta a lábát.

– Hogy juthatunk túl ezen a szörnyetegen? – kérdezte a várárookra meredve.

– Tilos megmondanom neked – felelte sajnálkozva a víz. – A vén gnóm mindenre ellenvarázst olvasott.

– Képes rá – morogta Grundy. – Egy gnómot nem tudsz túlravaszkodni a saját otthonában.

– De lennie kell megoldásnak – mondta Dor. – Csak ki kell találnunk. Ez a kihívás.

– Miközben a varázsló odabent kuncog, és azt lesi, sikerül-e, vagy felnyársalnak bennünket. Olyan humorérzéke van, mint egy gubancfának.

Dor úgy tett, mintha a vízbe akarná vetni magát. A triton újra felemelte a szigonyát. Izmos karja volt, és ahogy a vízből jócskán kiemelkedve dőfésre készült, fegyverének hegyei villogtak a napsütésben. Dor ismét meghátrált.

– Talán van egy alagút az árok alatt – vetette fel bizonytalanul Grundy.

Körbejártak az árok körül. Egy helyen egy fémes fényű kőtáblára bukkantak, amire az volt felírva: „A BIRTOKHÁBORÍTÓK ELLEN ELJÁRÁST FOGANATOSÍTANAK”.

– Fogalmam sincs, ez mit jelent – panaszkodott Dor.

– Majd lefordítom – felelte Grundy. – Azt jelenti: maradj kívül.

– Kíváncsi vagyok, nem jelent-e többet is – elmélkedett Dor. – Minek tesz ki ilyen táblát Humfrey ide, ahol egyáltalán nincs nyilvánvaló bejárat? Miért ír figyelmeztetést olyan nyelven, amit csak egy gólem ért meg? Ennek így semmi értelme – ami azt jelenti, valószínűleg nagyon is van értelme, ha helyesen értelmezzük.

– Nem értem, mit kukacoskodsz itt egy ostoba táblán, mikor arra kellene rájönnünk, hogyan keljünk át a váráron.

– Na most, ha lenne egy alagút, amit a varázsló használhatna, hogy biztonságban átjuthasson a saját csapdáin, akkor kellene lennie egy kijáratának is – folytatta zavartalanul Dor. – Természetesen nem szeretné, ha bárki is használná ezt a járatot az ő engedélye nélkül. Ezért nyilván eltakarná a nyílást, és valami távoltartó mágiát idézne rá. Mondjuk, mint ez itt.

– Tudod, azt hiszem, mégiscsak van neked ész a fejedben – ismerte el Grundy. – De ellenvarázslatra lenne szükséged, hogy kinyithasd, és a járat titkát a tábla biztosan nem árulja el neked.

– De ez csak egy kő. Nem valami okos. Esetleg becsaphatjuk valahogy.

– Értem. Próbáljunk párbeszédet kezdeményezni. Tudod, hogy gondolom.

Ezt a játékot eljátszották már máskor is.

Dor mosolyogva bólintott. Közelebb lépett a kőtáblához.

- Jó reggelt, tábla – köszönt oda.
- De nem neked – felelte a tábla. – Én nem mondom neked semmit.
- Azért, mert nem is tudsz semmit – mondta Grundy jó hangosan, finom kis gúnnyal a hangjában.
- Igenis tudok semmit!
- A barátom azt mondja, nincs is elárulni való titkod – heccelte Dor tovább a táblát.
- A barátod fafejű.
- A tábla azt mondja, fafejű vagy – informálta Dor Grundyt.
- Igen? A tábla meg bugyuta.
- Tábla, a barátom azt mondja, hogy te meg...
- Nem vagyok! – vágott vissza a tábla dühösen. – Ő a bugyuta. – A tárgyaknak, ha voltak is érzéseik, nagyon felszínesek. – Ő nem ismeri a titkomat.
- Miféle titkot, lüke? – kérdezett vissza Grundy, lényegesen több gúnnyal fűszerezve a kérdést.
- A titkos kamrámat, azt! Ugye hogy ő nem tud róla!
- Senki nem tud róla – vicsorgott vissza Grundy. – Csak most találtad ki, hogy ne tartsanak akkora kőbunkónak, amekkora vagy!
- Úgy? Na, akkor ide nézz, fafej! – És a tábla felírtos lapja elfordult, feltárva egy mögötte rejlő üreget. Az üregben egy kis doboz rejtőzött.
- Dor előre hajolt, és kikapta a dobozt, még mielőtt a tábla rájöhetett volna, hogy hibát követett el.

– Nicsak, mi van itt! – ingerkedett csúfolódva.

– Add vissza! – kiáltotta a tábla. – Az az enyém! Csak az enyém!

Dor a dobozt vizsgálgatta. A tetején egy gomb volt „NE NYOMD MEG” felirattal. Dor megnyomta.

A doboz teteje felcsapódott. Kígyóyszerű valami pattant ki belőle, ami úgy meglepte Dort, hogy elejtette a dobozt.

– HA! HA! HA! HA! HA! – harsogta a figura. Aztán energiáját veszítve a földre hullott. – Jancsi vagyok, szolgálatodra – mondta. – Paprika Jancsi. Nagyon bután nézel ki.

– Egy gólem – jegyezte meg Grundy. – Tudhattam volna. A gólemek elviselhetetlenek.

– Te csak tudod, gombostűagy – vágott vissza Jancsi. Benyúlt az egyik zsebébe, és egy fényes korongot húzott elő belőle. – Itt egy emlékérem az esemény megünneplésére – emelte magasba a korongot.

Dor lehajolt, és elvette tőle. Az érme egyik oldalán ez állt: BIRTOKHÁBORÍTÓ. A másikon: FOGANATOSÍTVÁ. Dor szomorkásan elnevette magát.

– Azt hiszem, ennek bedőltem. Így jár az ember, ha a könnyebb utat akarja választani.

Az ingéhez illesztette az érmét, ahol az mágikusan megtapadt, a FOGANATOSÍTVÁ oldalával kifelé. Aztán felvette a Paprika Jancsit, visszatette a dobozba, rácsukta a fedelet, és az egész szerkezetet visszatette a tábla mögötti üregbe. Aztán azt is becsukta.

– Szép munka volt, tábla! – jelentette ki.

- Hát igen – helyeselt a kőtábla, némileg ellágyulva. Figyelmüket ismét a várárok felé fordították.
- A naivitásom páratlan a maga nemében – ismerte be Dor –, de ez a kis közbjáték adott egy ötletet. Ha bennünket be lehetett csapni egy csali segítségével...
- Nem tudom, miben sántikálsz – mondta Grundy. – Az a triton láthatóan jól tudja, ki a célpont.
- Az a triton *azt hiszi*, tudja, ki a célpont. Ezt figyeld!
- Dor a vízfelszín közelébe kuporodott, és azt mondta neki:
- Kössünk egy fogadást, víz. Fogadok, hogy nem tudod utánozni a hangomat!
- Tényleg? – felelte a víz Dor hangján.
- Hé, egy kezdőtől nem is rossz. De nem tudod megtenni egyszerre több helyen is!
- Azt te csak hiszed! – mondta a víz Dor hangján két irányból is egyszerre.
- Sokkal jobb vagy, mint gondoltam – ismerte be Dor gyászos hangon. – De az igazi kihívás, ha olyan jól meg tudod tenni, hogy harmadik személy képtelen legyen megkülönböztetni, melyik vagy te, és melyik én. Biztos vagyok benne, hogy például azt a tritont ott nem tudnád bolondá tenni.
- Azt a vizes farkút? – kérdezett vissza a víz. – Na, mibe fogadjunk, pióca?
- Ez a víz épp valamiféle vízi féregnek nevezett téged – mormolta Dor fülébe Grundy.

Dor gondolkodott egy kicsit.

– Nos, nincs semmim, amit te értékesnek tartanál. Hacsak... ez az! Másokkal nem tudsz beszélni, de valahogy tudatni kellene velük, milyen rettenthetetlen vagy. Ezzel az érmével megtehetnéd. – Felmutatta a BIRTOKHÁBORÍTÓ/ FOGANATOSÍTVA érme mindkét oldalát. – Látod, ez megmondja, mit teszel a behatolókkal. A felszínen megvillogtathatnád, mint fenyegető figyelmeztetést.

– Benne vagyok! – jelentette ki a víz möhön. – Te elbújsz, és ha a vén háromhegyű az én hangom után megy, nem utánad, akkor én megnyerem a tétet.

– Rendben – egyezett bele Dor. – Utálok a gondolatát is, hogy egy ilyen értékes tárgyat kockáztassak, de úgysem hiszem, hogy elveszíthetném. Te elcsalogatod, én meg elbújok a felszíned alatt. Ha nem talál meg, mielőtt megfulladnék, tiéd az érme.

– Hé, hiba van a logikádban – vágott közbe Grundy. – Ha megfulladsz...

– Halló, halfarkú! – hallatszott Dor hangja az árok távolabbi oldaláról. – Én vagyok az, a csúszómászó a dzsungelből!

A triton, aki eddig közömbösen figyelte Dort, hirtelen hátrafordult.

– Még egy?

Dor hangtalanul a vízbe csusszant, és gyors fél lélegzetel alámerült. Úszni kezdett, arcán érezte a víz hűs áram-

lását. Nem csapott le rá semmiféle szigony, és mire a tüdeje égőn követelni kezdte lezárt torkától a friss levegőt, elérte az árok belső oldalát, és kidugta a fejét.

Zihálva vette a levegőt, akárcsak Grundy, aki még mindig Dor vállába kapaszkodott. A triton még mindig összevissza kergette a folyton máshonnan felhangzó hangokat.

– Ide, cápapofa! Nem ott, itt, tenger réme! Vak vagy, halfejű?

Dor partra kapaszkodott.

– Biztonságban! – kiáltotta. – Te nyertél, víz! Itt a díjad, bár szörnyen sajnálom, hogy elveszítettem, de tény, hogy legyőztél.

– Máskor is, pióca – felelte a víz önelégülten.

Grundy túloldali megjegyzésének Dor csak most fogta fel a jelentőségét. A pióca egyfajta vízi féreg, amelyik hajlamos a vízben úszók testére tapadni, és... De remélte, hogy itt, a várárokban nincsen belőlük.

A csalihangok elhallgattak. A triton körbenézett, és meglepetten vette észre Dort a belső oldalon.

– Ezt meg hogy csináltad? Körbe-körbe kergettelek az árokban.

– Nem vitás – helyeselt Dor. – Még most is alig kapok levegőt.

– Te valami varázsló vagy, vagy efféle?

– Nagyjából úgy.

– Ó! – A triton tovaúszott, úgy tett, mint akit egyáltalán nem érdekel tovább a dolog.

Most a második próba előtt álltak. Keskeny kőpárkány húzódott a várárok és a kastély fala között. Dor nem látott észrevehető bejáratot a kastélyba.

– Mindig így van – bölcselkedett Grundy. – Sima fal. Élettelen akadály. De a legrosszabb mindig a benti.

– Jó tudni – mondta Dor, és végigfutott rajta a hideg, nem kizárólag csuromvizes ruhája miatt. Kezdte átérezni a feladat nehézségét, ami elé Trent király állította. Minden fázisban arra kényszerült, hogy megkérdőjelezze saját képességeit és motivációját. Megéri a várható eredmény az erőfeszítést és a kockázatot? Eddig még soha nem kellett ilyen nagyságrendű és ilyen hosszan tartó kihívással szembenéznie, ahol még a tehetsége is csak kerülő utakon képes segíteni rajta. Az információőrző ellenvarázslatokkal szemben csak nagy ravaszsággal tudta érvényesíteni a tehetségét, mint például a víz esetében. Lehet, hogy ez volt a megteendő út a felnőtttség felé, de ő most sokkal többre értékelt volna egy biztonságos utat hazafelé. Végére is ő még csak egy fiú. Nem rendelkezik egy felnőtt férfi izmaival, testméreteivel, és végképp nem a bátorságával. De itt volt, és folytatnia kellett, amit elkezdett, hiszen a triton aligha engedné vissza csak úgy.

Férfias izmok és testméretek? A gondolat megrémítette. Ha valami mágia folytán nagyobbá és erősebbé válhatna még az apjánál is, és mestere lenne a kardnak, úgy, hogy nem lenne szüksége egy ogre segítségére... hát minden problémája megoldódhatna! Nem lenne szüksége

többé ravaszkodásra, trükkökkel osonni el tritonok mellett, táblákkal vitatkozni...

De ez csak ostoba, vágy fűtötte álmodozás.

– Soha nem leszek ilyen. Még ha felnövök, akkor sem – mormolta. – Még ha felnőgök, akkor sem. – Tetszett neki a morbid szóvicc. Még az is meglehet, hogy jó zombi lenne belőle.

Újra körbejárták a kastélyt. Szabályos közönként bemélyedések, kis fülkék voltak a falban, amelyekben különféle növények díszítették az egyébként kopár falat. De ezek nem olyan növények voltak, amelyeket szívesen megközeleltene az ember. Bűzgaz, görénykáposzta, mérges szömörce... Ez utóbbi egy csepp mérget is fröccsentett Dor felé, de a fiúnak sikerült kikerülnie. A csepp a kőpárkányra hullott, és füstölő lyukat égetett belé. Egy másik fülkében tüvető kaktusz állt, az egyik legrosszabb Xanth növényi veszedelmei közül. Dor gyorsan elsietett mellette, mielőtt az úgy dönthetett volna, hogy tuskesor tüzet zúdít rá.

– Megmászta egy üvegfalat? – kérdezte Dor hitetlenkedve, miközben a sima kőfalat méregette.

– Akkor még gölem voltam: spárgából és agyagból összetákolt figura. Nem számított, ha leestem is: nem voltam élő. Csak azért léteztem, hogy fordítsak. Ma már nem tudnék megmászni egy üvegfalat, még ezt a kőfalat sem. Túl valóságos vagyok, túl sok a vesztenivalóm.

Túl valóságos. Ebben van valami. Dor saját valósága is sokkal vonzóbbá vált, amikor a lehetőségre gondolt, hogy

elveszítheti. Miért kívánja magának egy hős testét és erejét? Hiszen ő varázsló, és valószínűleg a trón várományosa. Erős emberből sok van, varázslóból nagyon kevés. Miért dobná el mindezt – egy zombiért?

Aztán a bájos Millie-re gondolt. Valami kedveset tenni a kedvéért, kivívni a háláját. Á, örültség! De úgy tűnt, Dor épp ilyen fajta örült. Lehet, hogy ez együtt jár a felnőttéssel... Millie tehetsége, a szexepil...

Dor megkopogtatta a követ. Kétségbeesetten szilárd volt. Nincsenek üregek kőlapok. Hasadékokat keresgélt. Az illesztések rései túl keskenyek voltak az ujjainak, és azt már eddig is látta, hogy kapaszkodásra alkalmas kiugrások nincsenek a falon.

– Az egyik fülkének kell lennie – gondolkodott hangosan.

Gondosan szemügyre vették a fülkéket. Semmi. A kártevő növények kőcserepekben nőttek, földjükön át nem vezethetett titkos átjáró a kastélyba.

Ám a tüvető kaktusz fülkéje mintha mélyebb lett volna a többinél. Tulajdonképpen a növény mögött a sötétbe veszett a hátsó fala, annyira, hogy látni sem lehetett. Átjáró!

Most már csak azt kellett kitalálniuk, hogyan jussanak el Xanth egyik leghalálosabb, közepes méretű növény mellett. A tüvetők hajlamosak voltak előbb lőni, csak utána gondolkozni. Ha egymás mellett nőnének, valószínűleg még egy gubancfa is tisztességes távolba húzódná egy tüvető

elől. Chester kentaur, Dor apjának jó barátja máig ló alakú hátsóján viselte a tüskék hegeit, ahol egy tűvető kaktusz megfenyítette.

Dor óvatosan a fülke pereméhez dugta a fejét.

– Gondolom, nincs kedved átengedni egy utazót – kérdezte túlzott reménykedés nélkül.

Egy tüske röpönt ki, egyenesen az arca felé. Villámgyorsan visszarántotta a fejét, és a tövis szisszenve suhant el mellette, majd a vízbe hullott. A triton dühösen tiltakozott, nem szerette, ha a lakhelyébe szemetelnek.

– A kaktusz azt mondja, nincs – fordított túlzott készségeskedéssel Grundy.

– Kitalálhattam volna.

Hogyan jussanak túl ezen az akadályon? Alkudozni céltalan lenne vele, kikerülni sem tudja. Alig lenne hely átnyomakodni mellette a szűk fülkében.

– Esetleg ha meglasszóznánk egy kötéllel, és félrerántanánk az útból... – javasolta Grundy nem túl nagy meggyőződéssel.

– Csakhogy nincs kötelünk – mutatott rá Dor. – És anyagunk sem, amiből készíthetnénk egyet.

– Ismerek valakit, aki képes vízből kötelet csinálni – jegyezte meg Grundy.

– Vagyis ő képes lenne átjutni ezen az akadályon. Mi nem. És még ha lenne is kötelünk, amint kirántjuk a fülkéből, túskezáport zúdítana ránk.

– Hacsak nem rántjuk bele egyenesen az árokba.

Dor felkuncogott az ötletre. Aztán ismét komolyra váltott.

– Nem tudnánk valamiféle pajzsot rögtönözni?

– Nincs miből. Ugyanaz a helyzet, mint a kötéllel. Ezen a párkányon nincs semmi. Viszont, ha a kaktuszok egyáltalán nem szeretik a vizet, esetleg lelocsolhatnánk...

– Meg tudnak lenni nélküle, de azért nincs semmi bajuk vele – felelte Dor. – Az esőt is rendszeresen el tudják viselni, ha nem jár nagyobb áradással. A lelocsolással sem mire sem mennénk. Hacsak... – elgondolkodott. – Ha sok vizet tudnánk bejuttatni, hogy kimossa a földet a kaktusz gyökerei alól...

– De hogyan?

Dor felsóhajtott.

– Vödör nélkül sehogy. Egyszerűen nem vagyunk felkészülve erre a kaktuszra.

– Hát igen. Egy tűzokádó sárkány elintézhethné. Ezek a növények nem szeretik a tüzet, mert leégeti a töviseiket. Harcképtelenné válnak, amíg újakat nem növesztenek, és az időbe telik. De nincs tüzünk sem. – Grundy lerázott magáról pár csepp vizet. – Néha azt kívánom, bárcsak fizikaibb jellegű lenne a mágiád, Dor. Ha csak rámutatnál valamire az ujjaddal, és képes lennél megbénítani, elkábítani vagy megégetni...

– Akkor a Jó Varázsló másfajta védelmet állított volna a kastélya köré, olyat, ami ellen azok a tehetségek lenné-

nek hatástalanok. A mágia ide nem elég, az eszünket kell használnunk.

– Hogy akadályozhatja meg az ész a tüvetőt a tüvetésben? – vitatkozott Grundy. – Ez a kaktusz nem egy eszes teremtmény. Nem tudsz alkudozni vele.

– A kaktusz nem egy eszes teremtmény – ismételte meg Dor, és egy ötlet kezdett megformálódni benne –, vagyis nem feltétlenül fogná fel, ami számunkra nyilvánvaló.

– Bármiről beszélsz is, számomra sem nyilvánvaló – közölte Grundy.

– A te tehetséged a fordítás. Tudsz kaktusznyelven is?

– Hát persze. De mi köze ennek...

– Mondjuk, ha azt állítanánk, veszélyesek vagyunk rá. Szalamandrák vagyunk. Forrók, kigyulladásra készen.

– Nem működne. Lehet, hogy megijedne, de nem kell mást tennie, mint egy sorozat tövissel megölni a szalamandrát, mielőtt a közelébe érhetne.

– Na igen. De mi lenne, ha valami olyannak mondanánk magunkat, ami közvetlenül nem fenyegeti, de mégis veszélyes lehet rá nézve. Például egy tűzmanó, tartaléklán gon, aki épp csak át akar menni.

Grundy átgondolta.

– Ez esetleg bejöhethet. De ha nem...

– Az katasztrófa – fejezte be helyette Dor. – Tűpárna lesz belőlünk.

Mindketten visszanéztek az árokra. A triton éberren figyelte őket.

– Tűpárna, bármelyik irányba indulunk – mondta Grundy. – Azt kívánom, bár hősök lennénk, és nem egy gólem meg egy gyerek. Mi nem vagyunk hősanyagból gyúrva.

– Minél tovább ácsorgunk itt, annál ijedtebb leszek – értett egyet Dor. – Azaz vágjunk bele, mielőtt elsírom magam – tette hozzá, és azonnal azt kívánta, bárcsak másként fogalmazott volna.

Grundy ismét jól megnézte a tüvető kaktuszt.

– Amikor még igazi gólem voltam, egy ilyen csekélység, mint egy tüvető, nem tudott volna ártani nekem. Nem éreztem fájdalmat. De most... hát fogalmam sincs, mit mondjak, annyira be vagyok ijedve.

– Majd én mondom. Elvégre ez az én küldetésem, neked nem is kellene részt vened benne. Nem is értem, miért kockáztatod az épséged itt mellettem.

– Mert törődöm veled, te lüke pék.

Ami nyilván igaz is volt.

– Oké. Te csak fordítsd kaktusznyelvre, amit mondok.

– Dor összeszedte magát, és lassan a növényszörny felé indult.

– Mondj valamit! Mondj valamit! – kiabálta Grundy, ahogy a tövisek szemmel láthatóan feléjük fordultak, készen arra, hogy feléjük repüljenek.

– Én egy tűzmanó vagyok – kezdte Dor bizonytalankodva. – Én... én tűzből vagyok. Bármi, ami megérint, hamuvá ég. Ez itt a tűzikutyám, Grundy, a vicsorgó. Ki-

hoztam sétálni a tüzelő kutyámat. Épp csak átsétálnék itt, lángost rágicsálva. Nagyon szeretem a lángost.

Grundy susogó, sípoló hangok sorozatát bocsátotta ki, mint amikor a szél átfúj a felborzolt tövisek között. Úgy tűnt, a tüvető odafigyel: a tövissei éberem meg-megrezdültek. Lehet, hogy beválik a dolog?

– Épp csak átmennénk itt – folytatta Dor. – Nem keressük a bajt. Nem szívesen égetünk töviseket, ha nem muszáj, mert megpörkölődnek, durrognak, és igazán rossz szagot árasztanak. – Látta, hogy néhány tövis lehorgad, miközben Grundy fordít. A tüvető világosan megértette az üzenetet. – Semmi bajunk a kaktuszokkal, ameddig tudják, hol a helyük. Egyik-másik kaktusz igazán rokonszenves. Grundy legjobb barátai között is akadnak kaktuszok. Szereti... – Dor szünetet tartott. Mit tenne egy tűzikutya egy alkalmas kaktusszal? Nyilván megöntözné – tüzes vízzel. Hát ez itt nemigen jönne be. – Izé, szereti megszaglászni a virágaikat, amikor elkutyagol mellettük. Mi csak akkor leszünk idegesek, ha valamelyik tövis az utunkat állja. És ha idegesek vagyunk, nagyon forrók leszünk. Nagyon-nagyon forrók. Annyira, hogy valósággal felizzunk. – Úgy döntött, azért nem játssza túl a dolgot, nehogy hiteltelenné váljon. – Most viszont nem vagyunk forrók, mert tudjuk, hogy a jó kis kaktusz nem akar megszurkálni minket. Így hát nem kell egyetlen kellemetlenkedő tövist sem megpörkölünk.

Úgy tűnt, a kaktusz teljesen visszavonult, behúzta a töviseit, hogy érintkezés nélkül utat adjon nekik. A trükk működött!

– Te jó ég, hogy ez a lángos milyen finom! Kérsz egy falatot, kaktusz? – Dor kinyújtotta az egyik kezét.

A kaktusz ijedt kis nyüszítést hallatott, hasonlót ahhoz, mint a gubancfa, amikor Zúzó, az ogre ráfordult. Még távolabb húzta a töviseit. Aztán Dor túl volt az akadályon, bejutott a fülke mögötti átjáróba. Ám még mindig a tüvető lőtávolában volt, ezért tovább beszélt. Végtére is, ha a tüvető rájön, milyen csúful átejtették, nagyon dühös kaktusz lesz.

– Örülök, hogy összefutottunk, kaktusz. Igazán okos teremtmény vagy, vág az eszed, mint a túske. Nem úgy, mint annak a másiknak, amelyikkel a minap találkoztam, és aki egy tövist bökött a hátamba. Attól tartok, akkor elvesztettem az önmérsékletemet. Ha elmegy az önmérséklet, felmegy a hőmérséklet. Úgy feltűzeltem magam, mint egy sebzett szalamandra, visszafordultam, és átöleltem a szerencsétlen kaktuszt, amíg az összes tövise lángra nem lobbant. Az égési sebek még ott vannak rajta, de örömmel mondhatom, valószínűleg túl fogja élni. Szerencse, hogy nyirkos nap volt. Tulajdonképpen az eső is esett, így a tüzem csak a külső rétegeit főzte meg, nem az egész növényt gyújtotta fel. Sajnálom, hogy ilyet tettem. Őszintén hiszem, hogy az a tövis a hátamba csak véletlen baleset volt. Csak úgy kicsusszant. De egy-

szerűen képtelen vagyok kontrollálni magamat, ha fel-fortyanok.

Befordultak egy kanyarba az átjáróban, így a kaktusz többé már nem láthatta őket. Dor elgyengült lábakkal a falnak dőlt.

Grundy fordítói munkája befejeződött.

– Te vagy a legjobb hazudozó, akit valaha láttam – jelentette ki elismeréssel.

– Én vagyok a legrémültebb hazudozó, akit valaha láttál!

– Na igen, azt hiszem, némi gyakorlat még elkelne. De remekül csináltad. Alig tudtam lépést tartani a hazugság-áradatoddal. De éreztem, ha csak egy kicsit is elvigyorodok, tényleg ránk lőtt volna.

Dor végiggondolta a következtetéseket. Valóban hazugsággal szerezte meg a győzelmet. De vajon tényleg így kellett ennek lennie? Ebben kételkedett. Magában eltökélte: nincs több hazugság. Hacsak nem feltétlenül muszáj. Ha valamit becsületesen nem lehet elérni, valószínűleg nem is érdemes.

– Soha nem gondoltam volna, hogy ennyire gyáva vagyok – váltott témát. – Sohasem fogok igazán felnőni.

– Én is gyáva vagyok – nyugtatgatta Grundy. – Még soha nem félttem ennyire, mióta valódi lettem.

– Még egy próbatétel van hátra: a legnehezebb. Szeretném, ha felnőtt lennék méretben és bátorságban is.

– Én is – helyeselt a gólem.

Az átjáró egy közönséges ajtóban végződött, közönséges kilincssel.

– Aki bújt, bújt, aki nem, nem, jövünk – mormolta Dor.

– Neked kéne elbújni – felelte az ajtó.

Dor nem vett tudomást róla. Lenyomta a kilincset, és kinyitotta az ajtót.

Paradicsommadár-tollakkal kitapétázott kis szobába jutottak. Egy tökéletes szépségű asszony állt velük szemben. Mély kivágású ruhát hordott, ékköves szandált és hozzá illő fejkendőt, meg egy Mundániából importált, sötét szemüveget.

– Isten hozott benneteket, vendégek! – lehelte olyan módon, hogy Dor tekintetét azonnal a kilézés helye kötötte le, ahol a ruha kivágása a legmélyebb, egyúttal legfeszesebb volt.

– Uh, köszönjük – nyögte Dor zavartan. Ez lenne a legnehezebb akadály? Nem is kellett hozzá egy felnőtt férfi látásmódja, hogy rájöjjön, ettől az akadálytól nem sok férfi riadna vissza.

– Van rajta valami, ami nagyon nem tetszik nekem – suttogta Grundy Dor fülébe. – Valahonnan ismerem ezt a nőt...

– Gyertek közelebb, hadd nézzelek meg benneteket jobban – mondta a nő, és kezét a szemüvegéhez emelte. Dor tekintetét a ruhakivágásról a nő arcára emelte. Haja megmozdult a kendő alatt, mintha önálló életet élne.

Grundy megdermedt.

– Hunyd be a szemed! – kiáltotta. – Felismerem. Azok a kígyófürtök: ez a Gorgó!

Dor görcsösen bezárta a szemét. Vakon támolygott előre, igyekezett kijutni a szobából, mielőtt valami baleset akaratlan felpillantásra kényszerítené. Tudta, mire képes a Gorgó: pillantása kővé dermedtette a férfiakat, ha találkozott a tekintetük.

Tapogatózó lába megbotlott egy lépcsőben, és Dor előrebukott. A kezét felrántotta, hogy védje az arcát, de a szemét nem nyitotta ki. Nagy puffanással landolt, szemhéját továbbra is szorosan lehunyva.

Közeledő szoknyasuhogást hallott.

– Kelj fel, fiatalember – mondta a Gorgó. A hangja megtévesztően lágy volt.

– Nem! – kiáltotta Dor. – Nem akarok kővé válni!

– Nem fogsz kővé válni. Túljutottál az akadályokon, bejutottál Humfrey, a Jó Varázsló kastélyába. Itt már senki sem bánthat.

– Menj innen! – kiabált Dor. – Nem fogok rád nézni!
A Gorgó nagyon nőiesen felsóhajtott.

– Gólem, nézz rám! Aztán megnyugtathatod a barátodat.

– Én sem akarok kővé válni! – tiltakozott Grundy. – Túl sok üggyel-bajjal járt, amíg élővé lettem, nem akarom most eldobni az egészet. Láttam, mi történt azokkal a férfiakkal, akiket a nővéred, a szirén a szigetedre csalt.

– Azt is láttad, hogyan semlegesítette a varázserőmet a Jó Varázsló. Most már nem fenyeget veszély.

– Úgy van. Ő... de honnan tudhatnám, hogy a varázslata még mindig tart? Hosszú idő telt el azóta...

– Fogd ezt a tükürt, és nézd meg először a tükörképemet – ajánlotta a Gorgó. – Akkor tudni fogod.

– Nem bírok el egy ilyen nagy tükürt! Én alig tízcentis vagyok... Á, semmi értelme! Dor, én ránézek. Ha kövé válok, tudni fogod, hogy nem bízatsz benne.

– Grundy, ne...!

– Már ránéztem – közölte a gölem megkönnyebbülten. – Minden rendben, Dor, ránézhetsz.

Grundy eddig még sohasem csapta be. Dor összeszorította a fogát, és résnyire kinyitotta az egyik szemét. Láta a megvilágított szobát, és a Gorgó közelebb eső lábfejét. Nagyon mutatós lábfej volt, fluoreszkálóra festett körmökkel, s egy igen formás bokában folytatódott. Fura, hogy eddig észre sem vette a bokáját. Négykézlábra kászálódott, és tekintete óvatosan feljebb kúszott a csodálatosan megformált lábakon, amíg a látványt el nem fedte a Gorgó ruhájának szegélye. A ruha is nagyon csinos volt, kissé áttetsző szövetből készült, úgy, hogy a lábak sejtelve folytatódott, egészen a... De elég ebből a kalandozásból. Vonakodó tekintetét feljebb emelte a Gorgó körvonalai mentén, amíg a fejéig nem jutott. Az immár fedetlen fejen a haj apró, vonagló kígyók tömegéből állt. Megdöbentően rémes látvány volt, de az arc

helyén – nem volt semmi. Üres vákuum. Mintha a Gorgó feje csak egy üres labda lenne, aminek az egész elülső oldalát eltávolították.

– Na de... az előbb még láttam az arcodat! Az egészet, kivéve a szemedet...

– Ezt, az arcomat ábrázoló maszkot láttad – mutatta fel a Gorgó a tárgyat. – Meg a sötét napszemüvegemet. Egyáltalán nem állt fenn a veszély, hogy megláthatod a valódi arcomat.

Úgy tűnt, tényleg igaz.

– Akkor miért...?

– Hogy elrémítselek – ha nem lenne benned elegendő bátorság, ami szükséges ahhoz, hogy találkozhas a Jó Varázslóval.

– Csak behunytam a szemem, és rohantam.

– De előrerohantál, nem visszafelé.

Ez igaz is volt. Még rémületében sem adta fel a küldetését. Vagy épp csak véletlenül arra futott, amerre a Gorgó állt? Dor nem tudta biztosan.

Újra megnézte a Gorgót. Ha az ember egyszer megszokja a hiányzó arc látványát, egészen vonzó nő.

– De mit keres itt egy gorgó?

– Az éves szolgálatomat töltöm a válaszomra várva.

Dor megrázta a fejét. Na, lássunk csak tisztán.

– Ha szabad megkérdeznem, mi volt a kérdésed?

– Megkérdeztem a Jó Varázslót, elvenne-e feleségül.

Dor kis híján megfulladt meglepetésében.

– És ő... és ő fizetséget kért, hogy... hogy erre válaszoljon?

– Ó, igen. Ő minden válaszáért felszámít egyévi szolgálatot, vagy valami azzal egyenértékűt. Ezért tudott felhalmozni ennyi mágiát a kastélyában. Már vagy egy évszázada foglalkozik ezzel.

– Ezt mind tudom. De a te kérdésed egészen más jellegű volt!

A Gorgó mintha elmosolyodott volna láthatatlansága mögött.

– Nincs kivétel, legfeljebb talán a király egyértelmű parancsára. És én nem is bánom. Tudtam, mire számítsak, amikor idejöttem. Az évem hamarosan lejár, és megkapom a válaszomat.

Grundy megrázta apró fejét.

– Tudtam, hogy a vén gnóm nem normális. De ez... ez már örültség.

– Egyáltalán nem – felelte a Gorgó. – Nagyon jó felesége lehetek, ha megtanulom a módját. Igaz, öreg, de egyáltalán nem halott. Neki is szüksége van...

– Úgy értem, az, hogy egy évig dolgoztat a válaszáért. Miért nem vesz mindjárt feleségül, és szerzi meg a szolgálataidat egy egész életre?

– Azt akard, tegyem fel neki ezt második kérdés-ként, és szolgáljak érte még egy évet?

– Izé..., dehogy. Csak kíváncsi voltam. Nem tudom megérteni a Jó Varázslót.

– Te sem, és senki más sem – jegyezte meg a Gorgó savanyúan, és Dor mindjárt sokkal rokonszenvesebbnek érezte ezt a formás, arctalan nőt. – De azért lassan kezdem megismerni. A kérdés jó, amit feltettél. El kell gondolkodnom rajta, hátha magamtól is rájövök a válaszra. Ha akarja a szolgálataimat, miért ment bele egyévi határozott időre, amikor véglegesen is megkaphatná? Ha pedig nem akarja, miért nem küldött ki a várárkot őrizni, vagy valami hasonló helyre, ahol nem kellene nap mint nap látnia? Kell hogy legyen valami jó oka rá. – Tanácsatosan megvakarta a fejét, mire néhány kígyó figyelmeztetően sziszegni kezdett.

– Miért akarsz egyáltalán feleségül menni hozzá? – kérdezte Grundy. – Egy vén gnómorgó, nem valami nagy szám egy nőnek, pláne egy csinos nőnek.

– Ki mondta, hogy feleségül akarok menni hozzá?

Grundynak a meglepődéstől egy pillanatra – tőle szokatlan módon – elakadt a szava.

– De, hát határozottan... a kérdésed egyértelműen...

– A kérdésem az információra vonatkozott, gólem. Ha egyszer megtudom, el akar-e venni, akkor majd én is eldöntöm, hozzámenjek-e. Nem könnyű döntés.

– Egyetértek – mondta Grundy. – Trent király habozhatott ugyanígy, mielőtt elvette Iris királynét.

– Szereted? – kíváncsiskodott Dor.

– Nos, azt hiszem, igen. Végül is ő az első férfi, aki anélkül tudott kapcsolatba kerülni velem, hogy... tudod.

– Fejével a szoba sarka felé intett, ahol gyönyörűen faragott márványszobor állt, egy férfialak.

– Ez is...? – kérdezte Dor riadtan.

– Nem, én tényleg szobor vagyok – felelte neki a kő. – Remekbe szabott, valódi műalkotás.

– Humfrey nem enged meg nekem egyetlen átváltoztatást sem – mondta a Gorgó. – Még a régi szép idők kedvéért sem. Csak azért vagyok itt, hogy beazonosítsam az ostobákat meg a nyúlszívűeket. A varázsló nem áll szóba gyávákkal.

– Akkor velem sem fog szóba állni – állapította meg Dor szomorúan. – Én úgy meg voltam ijedve...

– Az még nem gyávaság. Rémtűntnek lenni, mégis megtenni, amit kell: az inkább bátorság. Aki nem fél, az bolder, és aki hagyja, hogy a félelem eluralkodjon rajta, az a gyáva. Te nem vagy egyik sem. És ez rád is áll, gólem. Egy percre sem hagytad cserben a barátodat, és hajlandó voltál kockáztatni a sokra tartott élő testedet, hogy segíts rajta. Azt hiszem, a varázsló fogadni fog benneteket.

Dor átgondolta a hallottakat.

– Azért nem érzem magam valami bátornak – mondta végül. – Csak annyit tettem, hogy eltakartam az arcomat.

– Elismerem, hatásosabb lett volna, ha behunyt szemmel, vakon nekem rontasz – mondta a Gorgó. – Vagy ha felkapsz egy tükröt, és azt használod. Tartunk itt a szobában egypárat azok számára, akiknek van elég lélekjel-lenlétük hozzá, hogy eszükbe jusson ez a lehetőség. De

hát te még csak egy fiú vagy. Az elvárások még nem olyan szigorúak.

– Na igen – mondta Dor, de nem tűnt túl elégedettnek.

– Látnod kellett volna engem, amikor idejöttem – mondta meleg, együtt érző hangon a Gorgó. – Úgy meg voltam rémülve, hogy én is eltakartam az arcom, akárcsak te.

– Ha nem takarod el az arcod, akkor mindenkit kővé változtathattál volna – mutatott rá Grundy.

– Persze, ez is igaz – értett egyet a Gorgó.

– Árulj el valamit – érdeklődött Grundy. – Tizenkét évvel ezelőtt találkoztál a Jó Gnómmal. Emlékszel? Én is ott voltam. Hogy lehet, hogy csak most jöttél ide a kérdéseddel?

– Az Elveszett Mágia Idején elhagytam a szigetemet – felelte őszintén a Gorgó. – Hirtelen nem működött a mágia egész Xanthban, az összes mágikus dolog mundáná változott, és az összes régi varázslat feloldódott. Nem tudom, miért történt mindez...

– Én tudom – felelte Grundy –, de nem mondhatom el. Csak annyit mondhatok, nem fog megtörténni még egyszer.

– Az összes korábbi áldozatom visszaváltozott élővé. Volt köztük jó pár durva fickó, trollok, meg ilyenek, tudjátok. Kicsit ideges lettem, így inkább elmenekültem. Attól tartottam, esetleg bánthanának.

– Jogos félelem volt – jegyezte meg Grundy. – Mikor nem tudtak elkapni, visszatértek a Varázspor Falujába,

ahonnan a legtöbbjük jött. Szerintem mindmáig ott vannak. Nagyon sok sóvár asszony volt ott a faluban, azok után, hogy az összes férfi otthagya őket.

– Viszont amikor a mágia visszatért, a varázsló bűbája, amit az arcomra olvasott, megszűnt. Egyszer használatos fajta volt, ami csak addig működik, amíg valami meg nem töri. Számos ilyen varázslat létezik, az enyémet is beleértve. Így visszakaptam az arcomat, és vele... tudjátok.

Dor tudta. A gorgó újra elkezdett szobrokat teremteni.

– Addigra már tudtam, mi történik – folytatta a Gorgó. – Ott, az elszigetelt szigetemen igencsak naiv voltam, de tanultam a történetekből. Igazán nem akartam tovább annyi kárt okozni. Visszaemlékeztem, mit mondott Humfrey Mundániáról, ahol a mágia soha nem működött – nagyon erős ellenvarázst olvashatott egyszer valaki arra a világra –, és elmentem oda. Humfrey-nak igaza volt. Ott normális lány voltam. Azt hittem, nem bírnám elhagyni Xanthot, de az Elveszett Mágia Ideje megmutatta, hogy mégis. Amikor kipróbáltam, ki is bírtam. Elég furcsa volt, és szórakoztató, messze nem olyan rossz, mint amitől tartottam. Az emberek elfogadtak engem, és a férfiak... Tudjátok, hogy Xanthban addig még sohasem csókoltam meg férfit?

Dor túl szégyenlős volt hozzá, hogy ezt kommentálja. Ő sem csókolt meg még nőt, az anyját kivéve, aki persze nem számít. Futólag Millie-re gondolt. Ha...

– Egy idő után azonban hiányozni kezdett Xanth – me-
sért tovább a Gorgó. – A mágia, a különleges lények...
Tudjátok, hogy még a gubancfák is hiányoztak? Ha bele-
születtél a mágiába, nem teheted egyszerűen csak félre: ré-
sze lesz a lényednek. Így hát vissza kellett jönnöm. De ez
meg azt jelentette, hogy... megint szobrok. Ezért Humf-
rey kastélyába jöttem. Addigra már tudtam, hogy ő a Jó
Varázsló. Amikor találkoztunk, nem árulta el! Tudtam,
hogy nehezen megközelíthető, és ideges voltam, mint egy
kislány. Tudtam, hogy ha Xanthban együtt akarok lenni
egy férfivel... tudjátok, ahogy férfi és nő szokott..., akkor
annak valaki olyannak kell lennie, mint ő. Akinek megvan
a képessége rá, hogy semlegesítse az én mágiámat. Minél
többet gondolkoztam rajta... Nos, hát most itt vagyok.

– Probléma nélkül be tudtál jutni a kastélyba?

– Ó, dehogya! Rémes volt. Ott volt az a ködkürt, ami a
várárkot védte. Találtam egy kis csónakot, de valahány-
szor megpróbáltam átevezni, a kürt akkora ködgomolyo-
kat fújt ki, hogy semmit nem láttam vagy hallottam, és a
csónak mindig megfordult és visszatért a partra. Mági-
kus csónak volt, tudjátok. Aktívan kormányozni kellett,
különben folyton visszaúszott a helyre, ahol eredetileg ki
volt kötve. A köd teljesen belepett, és a hajam szörnyen
sziszegett: nem szereti a nedvességet.

Persze, hiszen a gorgók haja sokezernyi apró kígyó-
ból van. Tulajdonképpen egészen aranyosak voltak, ha
az ember hozzájuk szokott.

– Hogy jutottál át végül?

– Kiokoskodtam, hogy egyenesen a kürt felé kell kormányoznom a csónakot, mindegy, milyen nagy lesz a köd. Olyan érzés volt, mintha vízesésen akarnál felfelé úszni. És amikor elértem a kürthöz, átjutottam. A kürt a belső oldalon volt.

– Hopsz! Közeleg a gnóm – szólt közbe Grundy.

– Ó, vissza kell térnem a munkámhoz – mondta a Gorgó, és sietve kifelé indult. – Épp a mosás közepén voltam, amikor megérkeztetek. Tudjátok, ő egyszerre több zoknit hord. – Azzal már el is tűnt.

– A gnómoknak nagy és piszkos lábuk van – kommentálta Grundy. – Ebből a szempontból a goblinokra hasonlítanak.

Humfrey, a Jó Varázsló lépett be. Tényleg gnómszerű volt, öreg, görnyedt és kicsi. Mezítláb volt, a lábai nagyok, és igen, valóban piszkosak.

– Az egész kastélyban nincs egy pár tiszta zokni! – zsörtölődött. – Te lány, még mindig nincs kész az a mosás? Már egy órája szóltam!

– Khm, Jó Varázsló... – szólalt meg Dor, és Humfrey felé indult.

– Nem mintha a zoknimosás olyan bonyolult dolog lenne – folytatta ingerülten a varázsló. – Már megmutattam a tisztító varázslatot. – Körbenézett. – Hol az a lány? Azt hiszi, az egész Xanth kőből van az ő kényekedvére?

– Khm, Humfrey varázsló – próbálkozott újra Dor –, azért jöttem, hogy megkérdezzem...

– Egy percig sem tudok meglenni tovább zokni nélkül! – zsémbelt tovább Humfrey, és leült a lépcsőre. – Nem vagyok már mezítlábas kölyök, és amikor még az voltam, akkor meg cipőt hordtam. Egyszer elejtettem itt egy viszketőpor-formulát, és azóta folyton a lábujjaim közé kerül. Ha az az ostoba lány nem...

– Hé, vén gnóm! – ordított rá fülsiketítő hangerővel Grundy.

Humfrey, mintegy mellékesen, odapillantott.

– Ó, helló, Grundy! Mit keresel itt? Nem mondtam még meg neked, hogyan válhatsz valódivá?

– Már valódi vagyok, gnóm – felelte Grundy. – Csak épp beszélek a nyelveden. Ez a tehetségem. Dor barátommal vagyok itt, és éppen megmutatom neki, hogyan lehet felkelteni egy varázsló figyelmét.

– Dornak nincs szüksége egy varázsló figyelmére. Ő maga is varázsló. Neki egy küldetésre van szüksége. Meg kell szereznie a titkot, hogyan lehet emberré változtatni a zombikat, hogy örömet szerezzen Millie-nek, a kísértetnek. Ráadásul nem is vagyok vendégfogadáshoz öltözve. A zoknijaim...

– A pokolba a zoknijaiddal! – fakadt ki Grundy. – Ez a fiú elgyalogolt ideig, hogy megkérdezzen téged, hogyan szerezheti meg a titkot, és neked meg kell adnod a választ rá.

– A pokolba a zoknijaimmal? Addig nem, amíg nem tiszták! Nem vagyok hajlandó piszkos zokniban meghalni.

– Jól van, gnóm, idehozom a zoknidat – mondta Grundy. – Te csak maradj itt, ezen a lépcsőn, és beszéljess addig Dorral, rendben? – Felugrott, és kisietett a szobából.

– Huh, ne haragudj... – kezdett bele habozva Dor.

– Beletelt egy kis időbe, mire Grundy vette az üzenetet, de hát a gólemek agykapacitása meglehetősen csekély. Most, hogy végre magunkra hagyott minket, közölhetem veled a magánvéleményemet.

– Ó, engem nem zavar, ha Grundy is...

– Az a helyzet, Dor, hogy te vagy a következő jelölt Xanth trónjára. Na most, felteszem, felszámíthatnám neked is a szokásos árat a válaszáért, de lehet, hogy ez politikailag hibás döntés lenne, hiszen trónra léphetnél, mielőtt én meghalok. Márpedig a forrásaim ezt valószínűsítik. Persze az ember soha nem lehet abszolút biztos a jövőt illetően, mert a jövőtörténeti szövegek legalább annyira torzítják a jövőt, mint a történelemkönyvek a múltat. De minek ostobán kockáztatni? Te teljes értékű varázsló vagy saját jogon, ugyanolyan erős tehetséggel, mint az enyém, ráadásul ugyanolyan típusúval. Idővel ugyanannyit fogsz tudni, mint én. Kifizetődő dolog a varázslótársakkal egyenrangúként bánni. Ráadásul egy év az életedből ebben a fázisban bonyolult módon, de veszélyeztetné apád, Bink jóllétét, ami elképzelhetetlen bonyo-

dalmakhoz vezetne. Emlékszem, amikor megpróbáltam rájönni a tehetsége mibenlétére, jött a láthatatlan óriás olyan léptekkel, ami egy ogre csörtetésénél is rosszabb volt, és kis híján szétrázta a kastélyomat. De ez más lapra tartozik. A te esetedben különben sem tudok határozott választ adni, mert a feljegyzések itt homályosak. Úgy tűnik, a megoldás egy másik varázsló birtokában lévő szakmai titok. Hajlandó vagy egyezséget kötni?

– Én, izé... – nyögte Dor nem teljesen megsemmisülten, de erősen a határán. Jövőtörténet? Királyság a belátható jövőben? Az apja rejtélyes tehetsége? Másik varázsló?

– Remek. Amire szükséged van, az a helyreállító elixír. Amire nekem van szükségem, az a történelmi információ egy veszedelmesen homályos, de fontos hullámról Xanth történetében. Az elixír hasonló a manapság szokásos gyógyító szerhez, de az összetétel egy speciális változat, amit zombikra fejlesztettek ki. Csak a Zombimester ismeri a pontos formulát, a negyedik hullámból. Ha hozzásegítelek, hogy beszélhess vele, hajlandó vagy pontos és részletes beszámolót adni nekem a kalandjaidról abban a világban?

– A... negyedik hullám? De hiszen az...

– Hát akkor megegyeztünk! – jelentette ki Humfrey. – Légy szíves, írd alá ezt az átvételi elismervényt itt, hogy a történelmi feljegyzésekhez kapcsolhassam. – Egy lúdtollat nyomott Dor remegő kezébe, alá egy pergament tartott, és Dor, mielőtt átgondolhatta volna, aláírta.

– Nagyszerű dolog egy értelmes varázslóval üzletelni! Á, végre itt van a zoknim is! Éppen ideje.

Ugyanis megjelent az ajtóban a gölem is, roskadozva a súlyos teher alatt.

Humfrey lehajolt, és elkezdte a zokniba préselni hatalmas lábait. Nem csoda, hogy olyan gyorsan elpiszkolódnak, gondolta Dor. A Jó Varázsló ugyanis nem vesződött azzal, hogy lábat mosson, mielőtt felhúzza a zokniját.

– Xanth emberi betelepítésének negyedik hullámával az a gond, hogy körülbelül nyolcszáz évvel ezelőtt zajlott le. Gondolom, ismered Xanth történetét. A kentaur tanító elmondta az alapokat, ugye? Kiváló. Tehát nem kell elisméltelnem, hogyan érkeztek az emberek kegyetlen hódító hullámokban, gyilkolva, rabolva, mindent kifosztva, amíg végül semmi mást nem tettek, mint hogy letelepedtek, és nézték, hogyan válnak a gyerekeik mágiahordozóvá, amíg egy újabb mágiátlan barbár horda meg nem szállta és le nem igázta őket is. Egy-egy hullám eltarthatott néhány generáción át. A legkéményebb közülük, olyan okok miatt, amelyekbe most nem megyünk bele, a negyedik hullám volt. Akkoriban éltek a legnagyobb ősi varázslóink: Roogna király, aki a Roogna-kastélyt építtette, ősellensége és vacsorapartner, Murphy varázsló, és a Zombimester, akivel neked beszélned kell. Plusz kisebb tehetségek is, mint például Vadne, a neomágusnő. Hogy a formulát hogyan fogod tudni kiszedni a Zombimesterből, arról fogalmam

sincs. Ő afféle remete volt, nem olyan társasági ember, mint én.

Grundy megvetően horkantott egyet.

– Köszönöm – mondta Humfrey. Úgy tűnt, élvezzi a sértegetést. – Ül csak le, Dor... ott is jó lesz.

Dor, túl zavarodottan a tiltakozáshoz, leült a díszes szőnyegre, amelyen addig állt. Grundy mellé telepedett. A szőnyeg fényűzően puha anyagú volt: nagyon is kényelmes.

– A fő gondunk az időbeli eltérés. A Zombimester nem tud eljönni hozzád, tehát neked kell elmenni hozzá. Pillanatnyilag erre az egyetlen alkalmas megoldásnak a faliszőnyeg tűnik.

– A faliszőnyeg? – hökkent meg Dor, hogy az ismerős tárgy ilyen összefüggésben került szóba. – A faliszőnyeg a Roogna-kastélyban?

– Pontosan. Kapsz tőlem egy varázslatot, ami képesé tesz rá, hogy bejuss a szőnyegbe. Nem fizikai értelemben, persze, a tested ahhoz túlságosan nagy. A bájital viszonylag jó harmonizációt biztosít majd, de a tömeged több százszorosa a megengedettnek. Így az egyik szereplőt fogod megeleveníteni, aki már ott van a szőnyegen. A jelenlegi testedről is gondoskodnunk kell közben... Á, tudom már! Az Agykorall! Tartozom neki egy szívességgel... vagy ő tartozik nekem, mindegy is. A korall mindig is szerette volna kipróbálni a halandó létet. A távolléted alatt ő megeleveníti a testedet, így

senki sem fog hiányolni. A gölemnek persze fedeznie kell majd.

– Így is folyton azt csinálom – jegyezte meg Grundy öntelten.

– A szőnyeg most el fog vinni az Agykorallhoz, aztán pedig a faliszőnyeghez. Ne aggódj, előre beprogramoztam. De azt hiszem, nem ártana, ha ennétek valamit útközben. Gorgó!

A Gorgó besietett egy fiolával és két csomagocskával a kezében.

– Nem mostad meg a lábadat! – rivallt rá a varázslóra elszörnyedve.

Humfrey kivett egy fehér fiolát a Gorgó kezéből.

– Ezt már korábban elkészítettem vele, úgyhogy ha kővé válik tőle a gyomrod, őt hibáztasd, ne engem. – Majdnem elkuncogta magát, miközben átadta a fiolát Dornak. – Grundy, jobb, ha a varázslatot te őrzöd. Ne felejtse el, hogy két részből áll. A sárga bejuttatja Dor a faliszőnyegbe, a zöld áthelyezi a Korallt Dor testébe. Össze ne keverd! – Átadta a gölemnek a két színes kis csomagot. – Vagy fordítva? Na, mindegy, indulás! Nem érek rá egész nap. – Éles csattanással összecsapta a tenyerét, és a szőnyeg, amelyen Dor ült, azonnal a levegőbe emelkedett.

A tiltakozáshoz túlságosan meglepett Dor mindkét kezével megmarkolta a szőnyeg szegélyét, és görcsösen kapaszkodott.

– Igenis piszkos a lábad – hallotta még a Gorgó ingerült hangját –, de hoztam be két száraztisztító varázslatot, egyet-egyet mindkét lábadra, vagyis...

Dor a többit már nem hallotta. A szőnyeg kivitorlázott a szobából, át néhány további szobán, elkanyarodott egy fordulónál, fel egy végtelenül tekerdő csigalépcső fölé, és kisurrant egy csúcsíves, keskeny toronyablakon, aminek a kerete kis híján lehorzsolta Dor ujjairól a bőrt. A föld hirtelen messze alattuk volt, és ahogy emelkedtek, a varázsló kastélya máris aprónak látszott.

– Hé, azt hiszem, én félek a magasságtól! – kiáltotta Dor, és visszakapta a tekintetét a mélységről.

– Ostobaság! – vágta rá a gölem. – Idáig gond nélkül feljutottál, nem igaz? És mit tehetnél? Leugrasz?

– Neeem! – sikoltotta Dor rémülten. – Esetleg csendben lezuhanok.

– Egy jó kis étkezésre van neked szükséged, ami megnyugtatja a háborgó gyomrod a hosszú, unalmas repülés alatt – nyugtatta meg Grundy. – Nyissuk ki ezt a fiolát...

– Egyáltalán nem vagyok éhes! Azt hiszem, légibeteg vagyok!

A gölem cibálni kezdte a dugót, és az végül kicuppant az üvegből. Finom füst emelkedett ki, és ízletes szendvicsek-ké, csordultig teli tejesbögrévé és egy szál petrezselyemmé sűrűsödött. Dornak mindet el kellett kapkodnia, mielőtt a menetszél elsodorta volna.

– Igazán komfortosan utazhatunk – jegyezte meg Grundy, miközben a petrezselyemszálat ropogtatta a foga között. – Idd meg a tejedet!

– Ezt pont úgy hangzott, mintha Millie mondta volna.
– Dor azért felhajtotta a tejet. Nagyon jó ízű volt, nyilvánvalóan frissen csapolták kutyatejből, ami alighanem csokoládéhumuszban nőhetett.

– Úgy hallottam, Mundániában állatokból préselik a tejet – csevegett Grundy, amitől Dor gyomra ismét háborogni kezdett. Azok ott Mundániában csakugyan barbárok!

Enni kezdte az egyik szendvicset, mert vagy megeszi, vagy tartania kell, márpedig szerette volna, ha minél előbb felszabadul a keze kapaszkodásra. Sárlekváros-retkes szendvics volt, Dor kedvence. Nyilvánvaló, hogy a Jó Varázsló már előre végzett némi kutatást Dor ízlését illetően, és felkészült az alkalomra, még mielőtt Dor meglátogatta volna. A másik piros krumplilevesszendvics volt, kicsit szottyogós, de ízre kitűnő. A Gorgó nagyon ügyes.

Dor elgondolkodott a furcsaságon, hogy egy olyan szörnyűséges teremtmény, mint a Gorgó, közönséges szobalánnyá lefokozva várja a varázsló kastélyában a választ a kérdésére, hogy Humfrey hajlandó-e őt feleségül venni. Viszont nem éppen ez-e a sorsa egy átlagos asszonynak? Lehet, hogy a varázsló csak azt akarta megmutatni a Gorgónak, mi vár rá, ha férjhez megy. Talán ez még fonto-

sabb is, mint maga a válasz. Vagy ez is része volt a válasznak? A Jó Varázslónak megvannak a maga furcsaságai, ugyanakkor a maga körmönfont módján megértette, mi a helyzet. Nyilvánvalóan tudott Dor szándékairól is, mégis hagyta, hogy végigküszködje az akadályokat a kastélyba való bejutásért. Fura egy hozzáállás!

A szőnyeg most előredőlvé süllyedni kezdett, amitől Dorra újabb szédülésroham jött rá. Ám úgy tűnt, ülőhelye biztonságos. A szőnyeg anyaga erősen, mégis kényelmesen megtartotta, úgyhogy akkor sem csúszott meg ültében, amikor a szőnyeg meredeken siklott lefelé. Csodálatos mágia!

A szőnyeg most elkanyarodott, körözni kezdett a le szálláshoz, de nem szállt le, hanem hajmeresztő sebességgel egy, a talajban húzódó, mély hasadék felé zuhant.

– Hová megyünk? – kérdezte Dor rémülten.

– Egy gubancfa karjai közé! – kiáltotta vissza Grundy. – Ráadásul mekkora! – Előremutatott, és hirtelen egyáltalán nem volt már olyan magabiztos, mint eddig.

– Úgy van – erősítette meg a szőnyeg, még mindig gyorsulva.

A gubancfa tényleg hatalmas volt: akkora, hogy még egy ogre sem tudta volna megijeszteni. Masszív törzse a földhasadék aljából nőtt ki, míg a felső indái egy szintben voltak a hasadék peremével. Micsoda kockázatot jelenthet az utazók számára, akik át akarnak kelni a hasadékon!

A szőnyeg újból kanyarodott, még mindig gyorsult, és elsuhant a fa csúcsa felett. Az indák éhesen felfelé nyújtózkodtak.

– Megőrült ez a szőnyeg? – háborgott Dor. – Egy ekkora gubanccal senki nem packázhat!

– Ó, egy nagy szfinx akár meg is úszhatná – vélte Grundy. – Vagy a vén láthatatlan óriás. Vagy egy baziliszkus.

A szőnyeg most olyan élesen fordult, hogy a menetszél oldalra söpörte Dor haját, majd visszakanyarodott egy újabb zuhanórepülésre a fa csúcsa irányába. Ezúttal az indák résen voltak: felmeredő, zöld hajkoronaként nyúltak fel a szőnyeg útjába.

– Ó, balsors! – kiáltott fel Grundy, és eltakarta a szemét. – Miért is váltam egyáltalán élővé?

Ám a szőnyeg egyenesen a felfelé nyújtózkodó indatenger alá bukott, és elzúgott a csupasz, vicsorgó törzs mellett, egyenesen a hasadék alja felé. Odalent egy újabb szűk mélyedés nyílt, amelyet áthidalt a fa egyik vaskos gyökere. A szőnyeg ebbe a mélyebb hasadékba bukott alá.

Le és le, egyre mélyebbre. A magasságtól való félelmet most a mélységtől való rettegés váltotta fel! Dor összehúzta magát, és minden pillanatban azt várta, hogy a barlang valamelyik falába ütköznek. Ám úgy tűnt, a szőnyeg jól ismeri kacskaringós útvonalát: soha még csak nem is érintette egyik falat sem.

Némi fény kezdett derengeni magukból a falakból, de ez csak arra volt jó, hogy megmutassa, milyen szövevé-

nyes ez a barlangrendszer. Terem nyílt terem után, a járatok százfelé ágaztak, felfelé, lefelé és minden elképzelhető irányba. A szőnyeg azonban tévedhetetlenül suhant előre beprogramozott útvonalán, egyre mélyebbre Xanth gyomrába.

Gyomor. Dor azt kívánta, bárcsak másként fogalmazta volna meg. Az övé ugyanis megint háborogni kezdett az idegességtől. Ez az esztelen száguldás...

A szőnyeg hirtelen megállt egy nyugodt tükürű föld alatti tó partján. A halvány megvilágításban maga a tó felszíne is ragyogni látszott, zavaros mélységeket sejtetve, észbontó titkok ígéréssel. A szőnyeg elterült a parton, és elernyed.

– Nyilván ez volt az úti célunk – állapította meg nyugodt hangon Grundy.

– De hát itt nincs semmi, mármint semmi élő – mondta Dor.

„Én itt vagyok – sugallta valami Dor gondolataiban. – Én vagyok az Agykorall, itt a tó mélyén, ahová nem látsz le. A Jó Varázsló jelét viseled magadon, és veled van a gólemje. Azért küldött, hogy megadja a tartozását?”

– Én a saját magam gólemje vagyok – tiltakozott Grundy. – Különben sem vagyok már többé gólem. Már élő lettem.

– Ő azt mondta, te tartozol neki – válaszolta feszülten Dor az Agykorallnak. Ez egy kellemetlen hely volt, és a mentális hangban volt valami idegen erő. Ez a teremtmény

varázsló szintű, de egyáltalán nem emberi mágiával rendelkezik – Azt hiszem.

„Az mindegy – gondolta a hang. Vagy hangoztatta a gondolat? – *És mit ajánl?*”

– Te... ha te hajlandó lennél megeleveníteni a testemet, amíg a lelkem távol lesz... Tudom, nem nagy szám, mint test, csak egy gyerek...

„*Rendben – vágta rá a korall. – Menj, és végezd el a varázslatot, én ott leszek.*”

– Huh, köszönöm szépen. Én...

„*Én köszönöm neked. Már ezer éve létezem itt, azóta tárolom a halandókat a konzerváló tavam vizében, és ez alatt az idő alatt soha nem tapasztalhattam meg magamon a halandóság érzését. Most legalább alkalmam nyílik rá, bármilyen futólag is.*”

– Hát, igen. Azt hiszem. De meg kell értened, hogy vissza fogom kérni a testemet, amikor...

„*Természetesen. Az ilyen varázslatok egyébként is mindig korlátozott időtartamúak. Legkésőbb két hét múlva megszűnnek. Ennyi bőségesen elegendő lesz.*”

Korlátozott időtartam? Dor ezt eddig nem is tudta. Micsoda szerencse, hogy a Jó Varázsló erre is gondolt. Ha Dornak magának kellett volna ilyen varázslatot alkotnia, örökre a faliszőnyegben rekedhetett volna. A legjobb varázslatok mindig üzembiztosak.

A szőnyeg minden előzetes figyelmeztetés nélkül újra a levegőbe emelkedett.

– Ég veled, Agykorall! – kiáltotta Dor, de válasz nem érkezett. Vagy a Korall kommunikációs távolsága volt túl rövid, vagy többé már nem érdekelt a társalgás. Vagy elvből ellenezte az üres formásokat.

A visszaút a leereszkedéshez hasonló volt végtelen kanyargásával, de Dor most már nagyobb biztonságban érezte magát, és többnyire a gyomra is nyugodt maradt. Fokozódott a bizalma a Jó Varázsló tervezőkészségében és a szőnyeg képességeiben. Akkor is alig rándult meg az arca, amikor kisüvítettek a hasadékból a gubancfa gyökere mellett, ám bár egy pillanatra elfogta a kétség, amikor a fa indái megvonaglottak, de a szőnyeg egyszerűen félresiklott a felé nyúló indák elől, és a fa hoppon maradt. A repülő szőnyeg elhúzott a hasadék alja felett, és amikor már biztonságos távolságban volt a gubancfától, simán kisuhant a mélyedésből és felemelkedett a magasba. A barlangrendszer sötétje után vakítóan fényesnek tűnt a délutáni napfény.

Most északnak repültek. Dor lefelé nézegetett, szeretne volna meglátni a Varázspor Faluját, de csak a dzsungelt látta. Volt egy sötét terület, ami mintha kiégett volna, de falu sehol. Aztán, nagyon is hamar, meglátta a Roogna-kastélyt. A szőnyeg egyszer megkerülte, hogy szokása szerint betájolja magát, aztán besiklott az egyik ablakon át, végig egy folyosón, és máris a rajzszobában voltak, a faliszőnyeg előtt.

– Itt az első varázslat – emelte fel Grundy a sárga csomagocskát.

– Ne, várj még! – kiáltotta Dor, aki hirtelen megrémült, mekkora dologra készül. Úgy gondolta, csak valami rejtett forrást kell megkeresnie a jelen világban, most viszont valami sokkal jelentősebb feladat várt rá. Valóságosan belépni egy képbe... – Kell egy kis idő, hogy a görcs kiálljon a lábamból, hogy... – Hogy eldönthesse, fel tudja-e vállalni egyáltalán ezt a kihívást. Talán...

Ám Grundy már feltépte a csomagot. Sárga füst gomolygott elő, apró felhőt formálva.

– Még azt sem tudom, hogy a faliszőnyegben milyen testbe...

A növekvő füstfelhő elérte és beburkolta. Dor szédülni kezdett, zuhant, anélkül, hogy valóban zuhant volna. Egy pillanatig látta a saját testét, amint ott áll a faliszőnyeg előtt kócos hajjal, leesett állal. A nagy faliszőnyeg sebesen közeledett felé, egyre növekedve. Egy bogár ült a szőnyegen, az is gyorsan eltűnt a képből. Dor megpillantotta a szövött dzsungel egy részletét, ahol egy izmos, fiatal férfi állt karddal a kezében, vele szemben pedig..